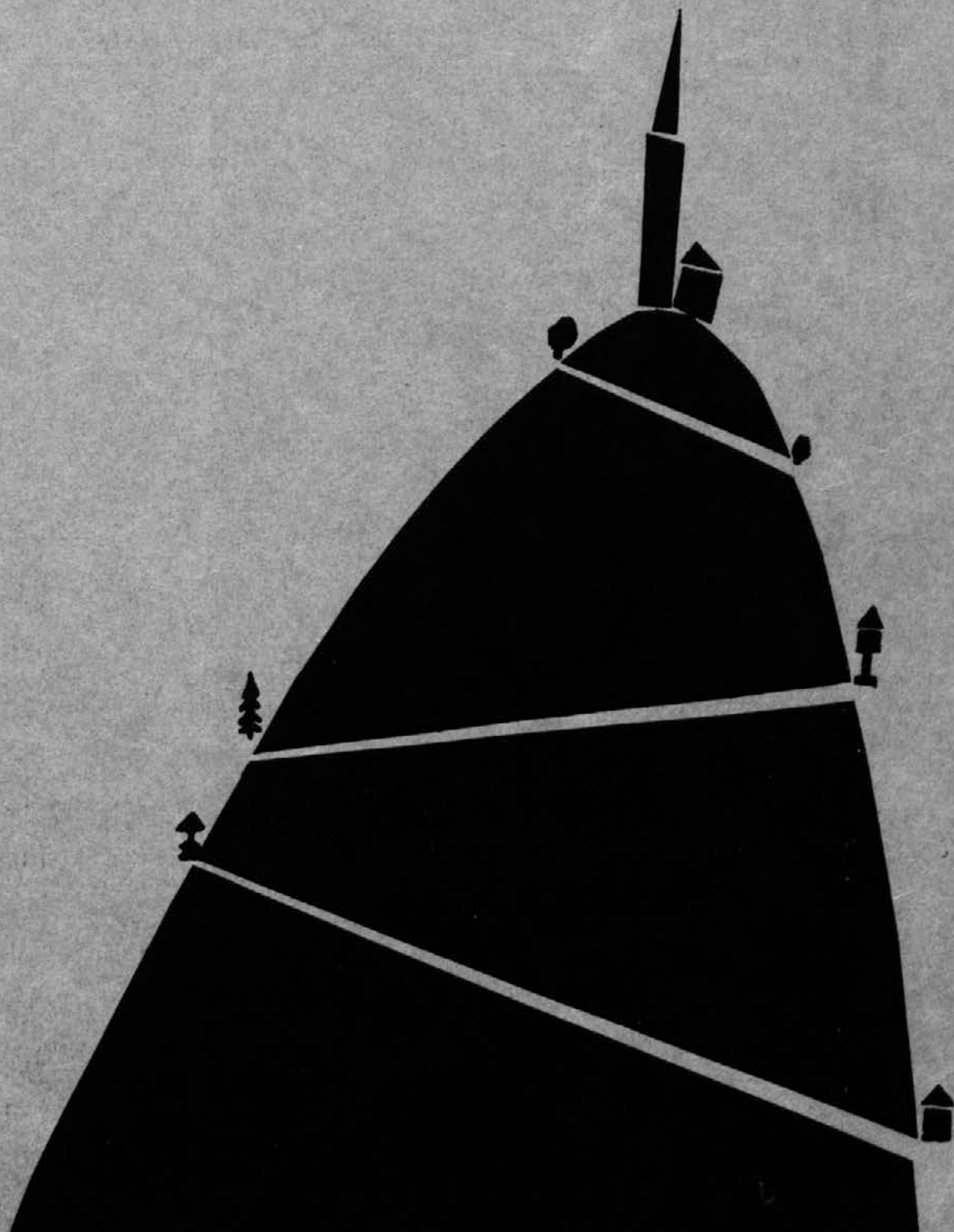

Registered at the G.P.O., Sydney, for transmission by post as a periodical.

M I S L I

D 11 196932

1967 NOVEMBER ŠTEVILKA 11 LETO XVI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$2.00
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

MOHORJEVKE IZ CELOVCA NAPOVEDANE

Verjetno so že na potovanju. Vsekakor jih pričakujemo še pred Božičem. To je spet "redni knjižni dar" 4 knjig. CENA ZA VSE: \$3.

KOLEDAR za leto 1968. Koledar še vedno vleče. Tudi ta bo imel vrsto izbranih člankov za pouk, korist in razvedrilo.

VEČERNIŠKA POVEST z naslovom "Moč ljubezni". Napisal jo je tržaški pisatelj **Franc Jeza**. V spomin na 1400 letnico, odkar so Slovenci prišli v srednjo Evropo.

PO DALJNEM VZHODU, velezanimiv potopis, ki ga je napisal Vinko Zelezel. Pisec nam je znan po knjigi "Po Indiji sem ter tja".

ROMAN V SLIKAH. Znana povest "QUO VADIS" z umetniškimi slikami ubitega slov. risarja Jožeta Beraneka.

TAKOJ DENITE NA STRAN TRI DOLARJE, da bodo knjige hitro po prihodu prišle v vaše roke!

IN SE DRUGE IMAMO SPET

SKOZI LUČI IN SENCE, — Ruda Jurčec, I. del \$3.

NEVIDNA FRONTA — Vauhnik — \$3.

ŽIVLJENJE KRISTUSOVO — Ricciotti — \$ 5.

DESETI BRAT, roman, spisal Josip Jurčič — \$1.

H E R T A, povest baletke, spisal Janko Mlakar — \$1.

SMISEL ŽIVLJENJA, zelo poučna knjiga, spisal dr. Janez Janžekovič — \$1.50.

DON CAMILLO IN PEPPONE, — Guareschi — zelo zabavno branje o župniku in komunistu županu. CENA \$ 1.50.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

LJUBLJANSKI TRIPTIH, moderna povest, spisal Ruda Jurčec. — \$2.

DOMAČI ZDRAVNIK, Knajpova zdravilna metoda z vodo. \$ 1.50.

BOŽJA PLANINA, spisal Metod Turnšek. Krasna zgodovinska povest o začetkih Sv. Višarij. Cena (nevezani) \$1.50 s poštnino.

SOCIALNA EKONOMIJA, spisal dr. Ivan Ahčin. Cena \$3.00 s poštnino.

DOM POD BORŠTOM. Povest. Spisal Janez Kmet. — \$ 1.00

STOJI NA REBRI GRAD. — Zgodovinska povest. Spisal Metod Turnšek. — \$ 1.50.

ČLOVEK V STISKI. — Znani dr. Trstenjak rešuje v knjigi razne človekove težave. — šil.10.

TEREZNIKA, povest iz Menišije, spisal Ivan Matičič. \$ 1.

DANTEJEV "PEKEL" v prevedbi Tineta Debeljaka — \$2.

PROTI NOVIM SVETOVOM, prvič okoli sveta in druga odkritja. — 6 šil.

PREKLETA KRI, povest Karla Mauserja — 10 šil.

PRI PODNOZJU BOZJEGA PRESTOLA, roman, spisal I.N. Krasnov — 10 šil.

MEDITACIJE — nabožne pesmi Franca Sodja, pisatelja "Pred vrati pekla". — \$2.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Povest. Spisal Zorko Simčič. — £ 1-0-0.

DA BI NE BILO VEČ VOJNE

(Iz koncilskih izjav in objav)

ČEPRAV SO ZADNJE VOJNE PRIZADEJALE svetu neprecenljivo škodo, tvarno in nravno, kljub temu vojna še danes, zdaj tu, zdaj tam, nadaljuje s svojim pustošenjem. Še več! Ker se uporabljajo v vojni vsakovrstna znanstvena orožja, grozi nevarnost, da bo njeno znanstveno divjaštvo zapeljalo vojskujoče se stranke do barbarstva, ki bo daleč prekosilo ono iz prejšnjih dob.

Razen tega omogoča zamotanost današnjih razmer in zapletenost mednarodnih odnosov, da se na nove, zahrbtnje in podtalne načine podžigajo brezkončne skrite vojne. Marsikje velja metoda nasilja in strahovanja — terorizma — za novo zvrst vojskovanja.

Spričo tega bednega stanja želi cerkveni zbor predvsem opozoriti na trajno veljavnost naravnega mednarodnega prava in njegovih splošnih načel. Človekova vest vedno glasneje poudarja trdnost teh načel. Zato so dejanja, ki tem načelom zavestno nasprotujejo, in ukazi, ki taka dejanja nalagajo, nekaj zločinskega; kdor jih uboga, nima pravice izgovarjati se na slepo pokorščino.

K takim dejanjem je zlasti treba prištevati tista, ki se z njimi preišljeno in načrtno iztreblja vse ljudstvo, narod ali narodnostna manjšina. Ta dejanja je kot grozotne zločine treba kar najostreje obsoditi. Pogumu tistih, ki se takim ukazom z neustrašenostjo odkrito upro, pa smo dolžni dati odkrito priznanje.

Glede vojskovanja obstoje razne mednarodne pogodbe, ki jih je podpisalo lepo število držav z namenom, da bi postali vojaški posegi in njihove

posledice manj nečloveške. Sem spadajo pogodbe glede ranjencev ali ujetnikov in razni drugi sporazumi te vrste. Takih dogovorov se je treba držati. Primerno bi tudi bilo, da bi zakoni človekoljubno nekaj določili glede takih, ki jim vest brani prijeti za orožje, ako so pripravljene na kak drug način služiti človeški skupnosti.

Toda vojna še ni odstranjena iz človeškega območja. Dokler bo obstajala vojna nevarnost, dokler ne bomo imeli pristojne mednarodne oblasti, ki bi jim bile na voljo primerne sile, vse dotlejš vladam, ki so izčrpale sleherno možnost miroljubnih pogajanj, ne bo mogoče odreči zakonite pravice, da se branijo. Državnim voditeljem in vsem, ki nosijo del odgovornosti za državo, pripada torej dolžnost, da bedijo nad varnostjo narodov, ki so jim zaupani; tem tako resnim zadevam naj se posvečajo z vso resnobo.

NAGROBNI NAPIS

Alojzij Gradnik

PREJ HODILI SMO V TEMINI,
ZDAJ SMO PRIŠLI V LUČ K BOGU.
PREJ SMO BILI LE V TUJINI,
ZDAJ SMO NAŠLI POT DOMU.

Teh imen lanska
matica še ni imela . . .
Naj po božjem usmiljenju
počivajo v miru!

ČARGO ANGEL, družinski oče, doma iz Ročinja, umrl v Adelaidi na posledicah prometne nezgode 25. febr. 1967. Pokopan v Cheltenhamu.

GORIŠEK JOŽE, oženjen, doma iz Tržiča. Umrl za srčno kapjo v Port Kembla, NSW. 25. dec. 1967. Pokopan istotam.

GRŽELJ MARIO, 25 let, samski, doma iz Malih Loč. Umrl v Wollongongu na posledicah prometne nezgode 25. jan. 1967. Pokopan istotam.

LAZARIČ ZDRAVKO, družinski oče, žrtev prometne nezgode, umrl 16. okt. 1967 v Melbournu. Pokopan v Keiloru, Vic.

OGRIZEK JOŽE, 37 let, samski, iz Rogaške Slatine, umrl v sydneyski bolnišnici za srčno kapjo dne 28. nov. 1967. Pokopan v Sydneyu.

TITAN MARIKA, 9 let, umrla na posledicah prometne nezgode v Winkie, S.A. Tam tudi pokopana.

TOFANT STANISLAV, 35 let, oženjen, doma iz Celja. Umrl v Victoriji na posledicah prometne nezgode 22. jan. 1967. Pokopan v Riddelu, Vic.

VABEC IVAN, družinski oče, doma iz Čakovca, umrl 15. febr. 1967 v Melbournu. Pokopan v Keiloru.

V preteklem letu nam je smrt čudovito prizanašala. Tako malo imen naša Matica še nobeno leto ni imela. Iz seznama pa je razvidno, da bi jih bilo še manj, če bi ne bilo na svetu — avtomobila . . . Nauk?

PSALM ŠTEVILKA 114

Ljubim Gospoda, ker je slišal
moje prošnje glas.

Nágnil je svoje uho k meni,
tisti dan, ko sem ga klical.

Vrvi smrti so padle name,
zanke podzemlja me grabile,
znašel sem se v stiskah in bridkostih.

Tedaj sem klical ime Gospodovo:
"O Gospod, otmi moje življenje!"

Dobrotljiv je Gospod in pravičen,
naš Bog je usmiljen.

Preproste duše Gospod ohranja:
bil sem tako ubog in otel me je.

Le umiri se zdaj, duša moja,
saj ti je Gospod skazal dobroto.

Zakaj moje življenje je iztrgal objemu smrti,
otrl mi solze iz oči, noge obvaroval padca.

Hodil bom vpricho Gospoda
v deželi živih.

IZ EVANGELIJA SV. JANEZA

(11,17 — 27.)

Jezus je tedaj prišel in ga (Lazarja) dobil, ko je bil štiri dni v grobu. — Bila pa je Betanija blizu Jeruzalema, oddaljena kakih petnajst tečajev. — Mnogo Judov je bilo prišlo k Marti in Mariji, da bi ju tolažili zaradi njunega brata. Ko je torej Marta slišala, da prihaja Jezus, mu je šla naproti, Marija pa je sedela doma.

Marta je rekla Jezusu: "Gospod, ko bi bil ti tukaj, bi moj brat ne bil umrl. A tudi zdaj vem, da ti bo Bog dal, karkoli ga poprosiš".

Jezus ji pravi: "Tvoj brat bo vstal".

Marta mu odgovori: "Vem, da bo vstal ob vstajenju poslednji dan".

Jezus ji reče: "Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor v me veruje, bo živel, tudi če umrje; in kdorkoli živi in v me veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ to?"

"Da, Gospod", mu pravi; "Jaz verujem, da si ti Kristus, Sin božji, ki ima priti na svet".

MIMOGREDE

Ivan Cankar

NA OBZORJU SO UTONILI HOLMI v megleno raven brez glasu, kakor da so umrli. Vasi, ki so slonele ob bregovih, so bile vse podobne tej neki pokrajini, ki je spala pod meno.

Pokopališče je bilo vrhu grebena, visoko nad vso pokrajino. Ograjeno je bilo z nizkim zidom, z gomilami kamenja, od sonca opaljenega, s trnjem in praproto prepletene. Sredi posušene trave je stal velik križ, gol in razpokan, brez Križanega. Gomile so bile splahnele, da jih je bilo komaj razločiti.

Kje je tvoje znamenje?

Tam je!

Naravnost tja sem šel, kakor da mi je bil kdo s prstom pokazal pot in križ.

Lesen križ, ves vegast in preperel, je slonel razpet ob golem zidu. Na rjasti žici je visela deščica, morda nekoč od kakšnega plota odkrhnjena. Le ime sem še razločil, vse drugo je bilo od dežja izprano in od sonca popito.

V moji gumbnici je bil rdeč nagelj, že napol ovenel. Snel sem ga, da bi ga z buciko zataknil na križ.

"Na za spomin, Ana, ko si tako sama!"

KAKŠEN BO "SLOVENIK" V RIMU

Janez Dolšina, ZDA

Bali smo se, da bo načrt predrag in ne bo izvedljiv. Ko pa smo dobili njegov opis, vidimo, da je praktičen in v okviru naših možnosti. V zavodu naj bi bilo okrog 15 sob za duhovnike, ki bi tam studirali, 4 do 5 dvosobnih stanovanj za vodstvo in slovenske škofe, kadar bodo na obisku v Vatikanu. Kakih 10 sob je predvidenih za druge goste. Tu so mišljeni slovenski duhovniki in laiki, ki bodo na obisku v Rimu. Tu naj bi našli zares domač kotiček v dneh rimskega obiska. Skromen dohodek od stanarin naj bi pomagal k vzdrževanju ustanove.

Poleg tega je predvidena obednica, kapela in ostale pritikline. Po mnenju strokovnjakov bi se dala taka stavba zgraditi za 120 milijonov lir, kar znese nekako 200,000 dolarjev (ameriških). Iz teh števil je razvidno, da ne zidamo gradov v oblake.

Blagoslov pri dosedanem delu je očiten. Nihče ni priakoval v začetku, da bo odziv naših ljudi po vsem svetu tako navdušen. Dosedaj se je nabralo že nekako 70,000 dolarjev, s tem je bilo omogočeno, da je bilo kupljeno zemljišče in — plačano. Darovi kar naprej prihajajo z vseh kontinentov, kjer naši ljudje živijo.

Misli, November, 1967

Takrat me je udarilo preko lic in preko srca kakor z ledenim bičem, da sem omahnil od groze in sramu. — Tam zdolaj so se odprle njene rjave oči in so gledale mirno. Zal besede ni bilo v njih — o, da bi bila! Ogledalo so bile njene rjave oči; videl sem se v njih spačenega, kakor me je bil spasil greh; nevrednega, preveč očitnega, da bi jecaje beračil za odpuščanje. Srce je bilo preplašeno in prazno, še na te suhe ustnice ni bilo ne prošnje ne molitve. Šel sem brez blagoslova.

Na dušo mi je tiščala gora, ki sem jo skušal odvaliti z obema rokama.

"Kaj sem bil jaz zastrupil ta kraj, da se je Ana zadušila v njem?"

Ti si ga bil zastrupil!

"Kaj jo je ranila do smrti tista beseda — izrečena le mimogrede — kakor na plesu, tako lahko, da jo odnese dih pahljače?"

Tista beseda jo je ranila do smrti!

"Kaj ni vsak trenutek življenja brušeno bodalo, vsaka beseda, vsak pogled, vsak dihljaj? Katero bodalo je zastrupljeno? Čigavo roko je vodila smrt?"

Sodba ni tvoja!

Zavil sem se v suktnjo, privihal si ovratnik in trdo zatiskal oči, da bi nikogar in ničesar ne videl, tudi tistih podob ne, ki so bile žive in strašne v mojem srcu. Ali videl sem, kako so se druga za drugo vžigale zvezde nebu; in vsaka zvezda je bila mirno, široko odprto, rjavo oko, ki je gledalo — name . . .

NOČNI METULJ

I. Burnik

*Obletel je vse prašne kote
naše skromne hiše
in se vsedel pod stropom,
kjer sončni kolobar luči žari še
in meče senco križa
raz Bogkov kot.*

*V notranjost se mi je vrnila tihota,
višja sila me je osvojila —
zaslutil sem sladek obisk
ta večer. Vdano sem zahrepenel
predati se mu do kraja.*

Naj me vodi!

*Mnogim ni več v modi
tih pogovor z Vesoljnim.
Preprosta je molitev in bogata,
kot milost Njega,
ki blagoslov prinaša in mir.*

P. Basil Tipka

BARAGA HOUSE Tel. 86 7787

19 A'Beckett St., Kew VIC. 3101. Tel. 86 8118

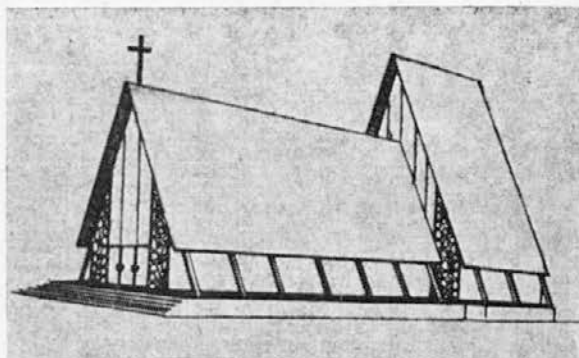
★ VESELI ME, DA SMO KONČNO lel zrini-
li urednikovega polža iz bližine tipkarije, vsaj z
oziranjem na streho. Naša cerkva je dobila streho iz
žgane opeke in moram reči, da ji lepo pristaja.
Delo je izvršila tvrdka Co-operative Brick Co. Pty.
Ltd. in smo z njim zadovoljni.

Zdaj je delo odprto zidarjem celó v deževnih
dneh, ko se večina zidarskega lahko vrši pod streho.
Smola je pa ta, da imamo sušo in na dež ni misliti:
ti tedni so res prava zidarska sezona. Kljub temu,
da imamo Slovenci zidarjev in celó samostojnih
gradbenih podjetij celo vrsto, me je sram priznati,
da na mnoge naša cerkva zaman čaka. Peščica
je doslej doprinesla svoje, ostalih ni nikjer.
In vendar bi skupina šestih zidarjev lahko v petih
dneh končala vse zidarsko delo, kar ga še čaka na
cerkvi. Kaj bomo teh pet dni res vlekli v nedo-
gled?

V kratkem bomo cementirali tudi glavno stop-
nišče. Nekaj delavcev za to delo se je že javilo.

Do danes smo nabrali za cerkvico \$21,678-82.
Tako nam darov kljub temu, da ves gradbeni ma-
terial sproti plačujemo, še ni zmanjkalo. Bog daj,
da tudi ne bi in bi mi bilo vsaj s to skrbjo pri-
zanešeno. Iskrena zahvala vsem novim daroval-
cem!

★ Kako pa je z novimi vpisi v našo krstno
knjigo? — Dne 7. oktobra so iz Oak Parka pri-
nesli **Kristino Jane**, hčerko Janeza Šmita in Mar-
jane r. Trošt. Isti dan je bil krščen **Franko**, prvo-
rojenc v družini Marijana Štolfa in Civite r. Pu-
rificato, West Coburg. — Dne 14. oktobra je krst-
na voda oblila **Barbaro**, hčerko Vladimirja **Kme-
teca** in Barbere r. Matešič, Glenroy. — Dne 22.
oktobra so prinesli h krstu **Marjetko**, hčerko Mar-
tiña **Baligača** in Marije r. Kranje, Broadmeadows.
— Dva krsta sta bila 29. oktobra: **Edvard** je novi
član družine Draga Švajgerja in Zore r. Staudohar,
Hawthorn, **Diana** pa je hčerka v družini La-
dislava **Domunkoša** in Jožice r. Čepin, Elsternwick.
— Dne 2. novembra so iz Ascot Vale prinesli **Albi-**

na Franka, sinka Albina Knafeljca in Emilije r.
Udovič. — Vsi krsti so bili pri Mariji Pomagaj v
Kew.

Iskrene čestitke vsem družinam. Naj jim malč-
ki prinesejo obilico veselja!

★ In poroke? Tudi teh je bilo nekaj in zanimi-
vost je to, da so med ženini kar trije Belokranjci.
— Dne 14. oktobra se je v St. Albansu **Alojz Go-
lobič** za vselej zvezal z **Ireno Kalinowski**. Ženin je
iz Pribišja, župnija Semič, nevesta pa je poljskega
rodu, rojena v Hamburgu, Nemčija. — Dne 21. ok-
tobra sta si v Claytonu obljubila zakonsko zvesto-
bo **Alojz Kumar** in **Elsie Vogrig**. Ženinov rojstni
kraj je Vedrijan na Primorskem, nevesta pa je ro-
jena v družini beneških Slovencev že tukaj v Av-
straliji (Bairnsdale, Gippsland). — Dne 28. oktob-
ra sta v hrvaški cerkvi stopila pred oltar **Alojz
Jakša** in **Jožefa Matičič**. Ženin je iz Pribišja (žup-
nija Semič) in med nami znan kot klarinetaš or-
kestra "Bled", nevesta pa je iz Martinjaka (župni-
ja Cerknica). — Dne 4. novembra sta si v Geelon-
gu v Marijini cerkvi podala roke **Anton Štefanič**
in **Marija Ugrin**. Tone je doma iz Rosalnic, župnija
Metlika, nevesta pa je bila rojena v Žirovnici in
krščena na Breznici.

Obilico božjega blagoslova na novo življenjsko
pot!

★ Kako smo opravili na naših grobovih in na
romanju v Sunbury-ju, žal še ne morem poročati,
ker je ta dan še pred nami. Četudi molimo za dež,
vseeno želimo, da bi bila nedelja lepa kot navadno
vsako leto. Letos bo procesijo z Najsvetejšim pr-
vič vodil naš novi nadškof Knox. Osebnost je pova-
bil katoličane nadškofije k temu evharističnemu
slavju.

★ Vedno več je družinskih grobov okoli naših
skupnih na keilorskem pokopališču. Dne 19. okto-
bra smo pokopali **Zdravka Lazariča**, žrtev avtomo-
bilske nesreče (umrl 16. okt.). Po rodu Hrvat za-

pušča ženo Slovenko in dva nedorasla sina. Iskreno sožalje preizkušani družini!

★ Da zadostim tistim, ki me sprašujejo o zdravju: kar dobro se počutim in moči se mi počasi vračajo. Sem pa še vedno pod budnimi očmi zdravnikov, zlasti za ranjena pljuča. Roka je izgubila povoj, hvala Bogu, bo pa še vzelo nekaj časa, preden se bom lahko boksal. Za volan bo menda kmalu dobra, vsaj upam, ker avto bo v kratkem popravljen.

Za rojake torej še vedno velja: zaenkrat mi prizanašajte z delom!

★ Po zdravnikovem nasvetu bo moral tudi novembrski obisk Adelaide odpasti. Videli se bomo tam — kakor doslej vsako leto — šele na božični dan. Za četrto nedeljo v januarju bom pa menda že zmožen potovati z avtom proti Južni Avstraliji, kot sem to delal dolgih enajst let. — Moram priznati, da mi je po adelaidskih rojakih kar dolgčas. Toliko let jih že obiskujem, kako bi mi ne prirasli k srcu!

★ Miklavžev prihod po našem starem običaju se bliža. Melbournske otroke bo obiskal prvo nedeljo v decembru (dne 3. decembra) in sicer ob štirih popoldne v Baragovem domu v Kew, če bo lepo, pripravili bomo oder na prostem na dvorišču. Najprej bodo nastopili otroci Slomškove šole, nato bo Miklavž obdaril otroke. — Starši, napravite otrokom veselje in pripeljite jih na prireditev!

Geelongsko mladino bo obiskal Miklavž drugo nedeljo, dne 10. decembra popoldne. Kraj in uro bo starešem objavil tamkajšnji klub.

★ Zadnjič smo objavili novico iz Baragovega doma, da nas je zapustila Kregarjeva mama. Naj danes dodamo, da nam odslej kuha sestra Ema, kuhinja v Slomškovem domu pa je prevzela sestra Monika. Tako bo odslej sestra Ema skrbela, da v naši hiši ne bomo lačni.

★ Bo menda kar dovolj. Že tako sem pozen — kakor navadno. (Vidite, pa se je le, čeprav na drugem koncu, prikazal — polž . . . Ur.) Pa naj še za decembrsko številko ostane kaj novic!

TAKO PA ANICA SEVEDA NI Povedala

NAŠA LUČ" piše pod naslovom: **Obisk iz Avstralije — brez kengurujev:**

Da je v Avstraliji mnogo Slovencev, smo vedeli, kakšno pa je tam življenje in kako se naši ljudje vživljajo v razmere daljne dežele, pa nam je bilo bolj malo znano. Tako smo bili v Unterkochenu veseli slovenskega obiska iz Avstralije. Profesorica Anica Srnec, ki sicer živi v Avstraliji, a je eno leto prišla v Nemčijo, da poučuje angleščino na gimnaziji v Giengenu, nas je obiskala pri mesečni maši v juliju.

Najprej se je začudila, da nas je bilo toliko pri maši in kako "fest fantje" smo. Potem pa je vabilu, naj nam kaj pove o razmerah v novi domovini, rada ustregla.

V bližnjem lokalno smo napeto prisluhnili njenemu pripovedovanju in odgovorom na vprašanja, ki smo jih stavili glede življenja naših ljudi v Avstraliji, o delovnih, socialnih in drugih pogojih. Med drugim nam je povedala, da se tudi Slovenci v Avstraliji radi zbirajo v katoliški skupnosti, da imajo v Sidneyu svoj dom, pevski zbor in sedaj gradijo svojo cerkev. Tako smo se morali tudi mi čuditi in

si misliti, da morajo tudi tam biti "fejst ljudje", ker toliko žrtvujejo za slovensko skupnost.

Na vprašanje, če imajo kenguruji roge, pa nam gospodična profesorica ni mogla odgovoriti, ker je videla v Avstraliji šele enega kenguruja in niti ne ve, če je bil to mlad ali star. Ko bo prišla drugič med nas, bo pripeljala enega s seboj.

— ★ —

Anica je seveda tistih nekaj reči povedala o Melbournu, NAŠA LUČ je pa slišala — Sydney. To je pa vse hujše kot kakšen nagajiv — škrat!

V "NAŠI LUČI" BEREMO: Tujec se je začudil: V tole cerkvice vendar ne gredo vsi ljudje te župnije? — Domačin: Res je. Če gredo vsi noter, potem ne gredo vsi noter. Če pa ne gredo vsi noter, potem gredo vsi noter. Ker pa ne gredo vsi noter, zato gredo vsi noter. — To drži do pičice za vse cerkvice v Avstraliji, kamor hodijo k maši Slovenci. Tudi p. Bazilij v Melbournu bo to rad priznal . . . Sklepamo iz njegove oktobrske Tipkarije.

SLIKA ŽENE NA AVSTRALSKEM PETAKU

Marija N., Melbourne

(Konec)

ANGLEŠKI LASTNIKI OGROMNIH POSESTEV v Avstraliji so bili seveda Carolininim idejam močno nasprotni. To bi pomenilo delitev zemlje, česar pa nikakor niso hoteli. Vendar je Carolina s svojim izredno dostojanstvenim nastopom pridobila mnoge na svojo stran in celo znani pisatelj Charles Dickens je potegnil z njo in pisal članke njenim idejam v prid.

Končno je z velikim trudom dosegla, da so leta 1848 ustanovili organizacijo (Family Colonization Loan Society), ki je imela namen pošiljati v Avstralijo družinske edinice in jih podpreti s posojili. Prva ladja, Slains Castle, je leta 1850 odpeljala 250 družin. V naslednjih letih je nadaljnjih 9 ladij prepeljalo v Avstralijo okoli 5.000 ljudi, ki jim je selitev omogočilo posojilo in so se nastanili v Sydneyu, Melbourneu, Adelaidi in drugod.

Nekateri zgodovinarji so mnenja, da se Carolina ni dosti menila za versko plat svojega življenja in da ji je bila katoliška Cerkev prilično postranska stvar. Drugi temu, odločno oporekajo in kažejo na dejstvo, da je Carolina na ladjah, ki so prevažale njene ljudi, vedno poskrbela tudi za duhovnike katoličanom in anglikancem, judom pa za rabine. Bila je vneta za svobodo verskega prepričanja, sama zase je pa bila iskrena katoličanka.

Leta 1853 je napravila potovanje iz Anglije v Rim. Sprejeta je bila pri papežu Piju IX. Papež ji ni pustil, da bi se mu po tedanji navadi globoko poklonila, sedečemu na tronu. Ko je bila pred njim, je hitro vstal in jo prijel za roko. Vzkliknil je: Carolina Chisholm, ecclentissima, perseveranza, bravo! Nato je zaploskal v znak priznanja za nje veliko delo. Za spomin ji je dal kipec, ki je predstavljal njo samo, pa še druga darila. Kipec ima danes Carolinin vnuk v Sydneyu. Z vsemi svojimi gestami je papež očitno pokazal, da so v Rimu dobro poznali Carolinin delo in ga visoko cenili.

Kmalu nato se je družina Chisholm vrnila v Avstralijo in kazalo je, da se Carolina misli umakniti iz javnosti in se do kraja posvetiti svoji družini s 6 otroki. Toda prav nekako tedaj so v Viktoriji odkrili zlato in vse je drlo v Avstralijo. Carolina je videla pred seboj nove naloge. Nastanila se je bila v Melbourneu, pa ni mogla mirovati. Šla

je in si ogledala početje iskalcev zlata. Videla je veliko potreb, vsem ni mogla kaj. Pri viktorijski vladi je dosegla, da je dobila pomoč za zgraditev 10 hostelov v primernih razdaljah ob kolovozih, ki so vodili iz mesta do zlatih najdišč. V njih so se ljudje lahko vsaj malo odpočili od dolgega potovanja in dobili okrepcila.

Carolinin veliki naporji so omajali njeno zdravje. Leta 1857 je bila zelo slaba. Zdravniki so ji veleli, naj se preseli nazaj v Sydney, kjer podnebje ni tako ostro kot dostikrat v Viktoriji. Vdala se je in odšla v Sydney, toda nekaj časa se je tam še slabše počutila. Tudi gmotno je bila na tleh, morala se je zadolžiti in je celo zastavila medaljo, ki jo je bila dobila od papeža Pija IX. Počasi si je opomogla, pa takoj spet podvzela razna podjetja v službi bližnjega. Odprla je in vodila dekliško šolo v predmestju Stanmore in nato v Tempe-ju. Prirejala je tudi javna predavanja in v njih razkrivala krivice, ki so jih preprosti ljudje trpeli od strani sebičnih veleposestnikov. S tem si je nakopala mnogo sovražnikov, pa se ni dala ostrašiti.

Bolezen je pritisnila z novo silo. Carolina ni mogla več nastopati v javnosti. Vrnila se je v Anglijo, svojo rojstno domovino, skupaj z možem in mlajšimi otroki, ki so se še šolali. Vlada ji je

MIKLAVŽ IN

MIKLAVŽEVANJE I

Urednik

PRED MALO TEDNI JE IMEL sydneyski jutranjik dopis z naslovom BREEDING OF PAGANS. Po naše: Reja poganov. V slovenščini bi se dopis glasil nekako takole:

Vzemite majhnega otroka in mu zapovrstjo pripovedujte o dveh nadnaravnih bitjih, ki sta: Jezus Kristus in Father Christmas. Pri svojih treh letih se bo otrok začudil, kako sta si ta dva moža podobna. Oba sta bela, oba imata brado, oba nastopata z neko posebno oblastjo, oba nosita vihrajočo haljo, oba imata zveze z božičnim dnevom. Še bolj važno je, da oba čudovito ljubita ljudi in imata v sebi čudežno moč, s katero služita ljudem za dobro.

Čeprav otrokova pamet še ni odprta, bo izračunala, da je Father Christmas kar moč podoben možu s podobnim imenom in dela enake čudeže. Da se more spustiti po milijonih dimnikov v tisti temni božični noči in odložiti povsod prav take darove, kot si jih otroci žele — ali ni to večji čudež kot nasičenje petih tisočev mož ob Galilejskem morju?

Ko ste govorili majhnim otrokom o teh dveh začuda enakih in ljubeznivih možeh, počakajte nekaj let na neizbežno razočarajočo prebujenje. Ko je otrok malo večji, začne na tihem ugibati, kako more Father Christmas deliti tiste neštete darove na tisoč in tisoč krajih v tako kratkem času. Nekeč izve od starejših otrok, da Father Christmas sploh ne obstaja, da vse tisto napravi njihov lastni oče.

Otroka razodetje pretrese — prvo odkritje prevare mnoge zelo globoko zadene. Lahko postaja

odločila pokojnino v znesku 100 funtov na leto. Družina je živela v zelo skromnih okoliščinah, Carolina pa zadnjih pet let skoraj ni vstala iz postelje. Ob smrti, ki jo rešila trpljenja 25. marca 1877, je bila stara 69 let. Imela je tih katoliški pogreb.

Njeno smrt so tedanji časopisi omenjali komaj v nekaj vrsticah. Šele po nekaj letih se je svet zavedel veličine te izredne žene in ji začel dajati primerno priznanje v vezani in nevezani besedi. Za 90. obletnico svoje smrti je "doživela" celo svojo sliko na avstralskem petaku.

nejo pravi ciniki za vse življenje. Znova premislijo, kako sta si bila po pripovedovanju odraslih podobna Father Christmas in Gospod Jezus, pa si mislijo, da je tudi ta zgolj pravljica za zabavo otrokom. Tako se vzrejajo — pogani!

To moje pismo utegne jeziti kramarje in čustveni romantičizem tega ali onega. Toda rad tvegam jezo vseh v upanju, da bomo nekoč vendar izkoreninili in svoje srede srednje-evropsko pravljico o nekem Santa Clausu in oživili pravo praznovanje Božiča, ki naj mu bo podlaga za vsesplošno veselje nad rojstvom božjega Deteta. — John Gil-mour, Gladesville.

— ★ —

Ko je urednik to bral, se je nehote spomnil na debato, ki je bila pred leti v tisku med MISLI-MI in dopisnikom Stankom iz Victorije. Malo je pomislil in si je dejal: V dopisu Avstralca obsojeni Father Christmas je pa le nekaj čisto drugega kot naš slovenski Miklavž. Tudi "srednje-evropski" Santa Claus ima komaj kaj opraviti z našim Miklavžem. Naših otrok slovenski Miklavž ne more zavajati v "poganstvo", prav tako ne naše tradicionalno Miklavževanje. Le to bi znova pribil, kar se je v MISLIH že pisalo, naj bi otrokom govorili o SVETEM Miklavžu, kar vemo iz njegovega življenjepisa, tisti možakar, ki ga vidimo na Miklavževanjih, pa ni SVETI Miklavž, ampak samo njegov posnetek — torej samo "MIKLAVŽ". Prav tako doma ne "nosi" SVETI Miklavž — nekdo ga le igra in se mu reče samo: Miklavž.

Ob tem razmišljanju se je urednik umiril in si ob onem avstralskem dopisu ni izpraševal vesti. Tudi vse mogoče slovenske Miklavže in Miklavževanja je spet priznal za nedolžne zadevščine.

Toda, o joj! Kakor nalašč je kmalu na to dobil v roke članek, ki ga je v Kanadi napisal in dal v tisk mož, ki se podpisuje: A.L. st. Njegov članek tako tesno spada ob stran tu natisnjene, da MISLI ne morejo drugače — objaviti ga je treba pod napisom: Miklavž in Miklavževanje II.

Nekje v pričujoči številki boste našli tak napis, čitajte pod njim in razmislite. Kar se tiče človeka, ki je oboje bral in tu natisniti dal, MIKLAVŽ IN MIKLAVŽEVANJE II ne potrebuje nič komentarja.

KIPAR FRANCE GORŠE je o umetnosti izrekel naslednje besede: "Umetnost je notranje skrita velesila duha, ki zavzema ves svet, bolj ali manj v vseh časih vse narode. Njeno življenje v razvoju je neprestano valovanje in nihanje, dviganje in padanje, kakor plima in oseka. V izvirno ustvarjenih delih je njena lepota, druga narava, zrcalo svoje dobe in njene vrednote so nesmrtni."

Dr. Anton Trstenjak:

ČE BI ŠE ENKRAT ŽIVEL

Katero je bilo najsrečnejše doživetje v vašem življenju?

ODGOVORE NA GORNJE VPRAŠANJE smo mogli zbrati in v odstotkih pokazati v razpredelnici, ki je taka:

Prva ljubezen	7.1	7.8	7.5
Poroka	14.8	10.0	12.3
Rojstvo otroka	13.1	24.9	19.4
Verska doživetja	6.0	17.1	11.9
Osvoboditev (konec vojne)	14.1	6.6	10.1
Dosega poklica	11.1	7.2	9.0
Razno	22.9	14.7	18.5
Ne vem	10.9	11.7	11.3

Vse, kar obnovljamo, obnovljamo s pomočjo spomina. Zato je tudi pri čustvu veselja in sreče, ki smo jo doživeli v preteklosti, glavni posredovalec — spomin. Veselja iz preteklosti se — spominjamo.

Spomin s časom v človeku zbledi. Pri odgovorih na naše vprašanje so morali ljudje priklicati stvari nazaj v spomin in takorekoč ugibati, katero je bilo najsrečnejše doživetje. In še ni zadoščalo. Moški srednjih let odgovarja: "Tisoč drobnih". Drugi: "Jih je bilo več". Industrijski delavec pri 60 letih: "Sreča ni puščala tako živih spominov kot nesreča." Nekdo na kratko: "Se ne spominjam." In zopet: "Takih doživetij je več in prav zato, ker jih je več, ne vem, kako naj odgovorim".

S tem pridemo do nekoliko neprijetnega zaključka: da je v človeku čustvo žalosti — neprijetno čustvo — že načelno globlje zasajeno in zraščeno z globino njegovega doživljanja nego čustvo veselja. Vsako neprijetno čustvo je izrazito žilavo, zvezno in globinsko: v globini teče naprej kot en sam duševni tok in se lahko vsak trenutek dvigne zopet na površje — v ospredje zavesti. Za podvig na površje zavesti torej čustvo žalosti ne potrebuje spomina, vsaj ne vedno. Globoko doživeta neugodna čustva nikoli ne izginejo do kraja iz človeške duše. Človek jih kvečjemu bolj ali manj potisne v ozadje, ker so v ospredju pač druga čustva. Žena, ki je nesrečno poročena, se lahko še tako veseli lepega otrokovega spričevala, se lahko še tako razvedri v prijetni družbi, osnovni ton nje-

nega smeha ni nikoli več povsem vesel in neskaljen — spremlja ga čustvo nesreče v zakonu.

Drugače je s prijetnimi čustvi, veseljem. Sicer tudi ta legajo v podzavest in puščajo tam svoje sledove. Toda ne gredo tako globoko kakor neprijetna čustva. Zato taka čustva kaj kmalu zbledo in nam ne ustvarjajo "kompleksa sreče", kakor se to dogaja pri "kompleksih žalosti", jeze, maščevalnosti in podobnih neprijetnih čustev. Zato ljudje mnogo laže in samohotneje odgovarjajo in več povedo na vprašanje, katero je bilo najbolj nesrečno doživetje v njihovem življenju.

Pogled na razpredelnico.

Med najsrečnejšimi doživetji prevladuje sreča ob rojstvu otroka. Če k temu prištejemo še prvo ljubezen in poroko, dobimo okrog 40% vse osrečujočih doživetij, ki se nanašajo na ljubezen in družinsko življenje. Ti osebni medčloveški odnosi igrajo torej daleč najvažnejšo vlogo v tem, kar imenujemo "osrečujoča doživetja" in spomine nanje. — Nadaljnji odstotki so porazdeljeni med veseljem nad koncem vojne, dosega poklica in verskimi doživetji. To so glavna območja življenja, na katera se ljudje še pozneje ugodno spominjajo.

Glede gornjih odgovorov je pomembna razlika med moškimi in ženskimi. Ženske v znatno višjem številu navajajo rojstvo otroka. To je razumljivo in bi bilo naravnost neverjetno, če bi anketa pokazala drugačen izid. Saj je materinstvo temeljna gibalna sila pri ženi in se v tem mož z ženo ne more primerjati. Te številke so pri ženskah pomembno višje skozi vse starostne dobe. Še v visoki starosti znašajo nad 16%, medtem ko pri moških samo 2 do 4 odstotke v taki starosti.

Zanimivo pa je, da je pri moških z leti vedno številnejši osrečujoči spomin na poroko, saj doseže po 70. letu že skoraj 20% vseh odgovorov, medtem ko v mladih letih ne doseže niti 10%. Tudi to je v skladu z moškimi značajem, ki v mladosti ne teži toliko za urejenim zakonskim življenjem, ki pa na stara leta skoraj ne zna sam živeti in mu je zato v "najsrečnejše" doživetje spomin na poroko, čeprav morda cela desetletja tega ni znal prav ceniti. Nasprotno pa vidimo, da pomeni "prva ljubezen" v primeri s poroko tako za žensko kakor za moškega v mnogo manjši meri "osrečujoče" do-

živetje. Ta čustva se razblinijo in za ogromno večino ne pomenijo nič več kaj posebnega.

Edino izjemo glede prve ljubezni delajo ločenci. V 29% navajajo, da je prva ljubezen osrečujoč spomin. Visok odstotek ločencev odgovarja: ne vem ali kaj takega. Le 14% omenja poroko, nihče od njih pa ni zapisal "rojstvo otroka" ali osvoboditev ali dosego poklica ali kako versko doživetje.

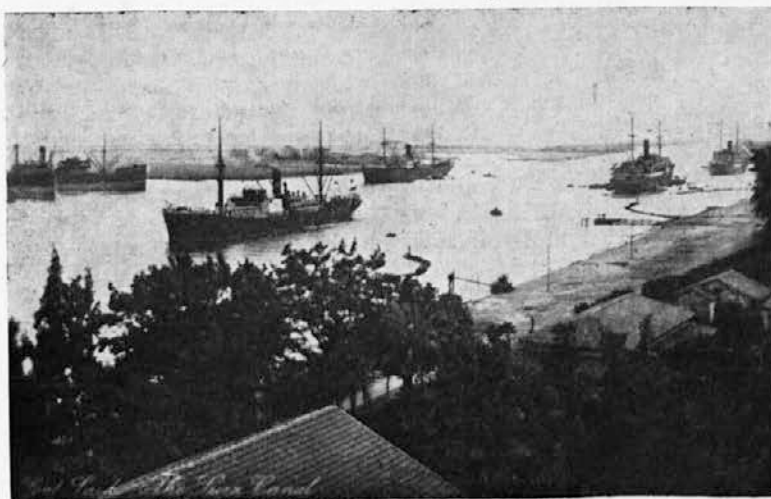
Značilno je, da dosego poklica omenja večje število moških kot žensk. Je pa seveda razumljivo. Ženska se do nedavnega ni dosti potegovala za poseben poklic ali službo. A tudi dandanes, ko večina žena prav tako kot moški stopa v službo in si v ta namen pridobiva potrebne diplome, vendar dosega poklica za ženo še vedno ni tako odločilna kot za moškega. Tudi za sodobno ženo je materinstvo in kar je s tem v zvezi osebno odločilnejše kot dosega poklica. Pri starejših pa to vprašanje skoraj ne pride v poštev.

Prav tako so znatne razlike med moškimi in ženskami glede verskih doživetij. Ta razlika je precej stalna skozi vse starostne stopnje, ne morda samo v mladih letih. Moški se izkazuje v vseh starostnih stopnjah glede svojih osrečujočih spominov kot pomembno manj religiozen nego ženska. Pri ženskah dosežejo številke že med leti 20 — 30 nad 10 odstotkov in potem stalno rastejo. Po 70. letu dosežejo že 28%, končno pa celo 33%. To se pravi, da kar tretjina ženskega sveta najde v religioznih doživetjih najbolj osrečujoče spomine.

Pri moških se šele v višji starosti dvignejo številke na 9%, pri visokošolsko izobraženih le nekako na 2%.

Oglejmo si nekaj zgledov. Petdesetletni oče piše: "Ura, ko mi je sin zaupal, da se je odločil za duhovniški poklic". — Zdravnik: "Najsrečnejše doživetje? Vselej, ko sem se vračal smrtno utrujen od bolniške postelje kje v hribih z navadnim ali stotavžentkratnim bohlonejem domov. Počival sem vedno ob kakem samotnem znamenju Križanega v gozdu ali na polju, da sva poravnala račune. Tam sem dobil svoj notranji mir in čisto srečo, moč za nadaljnje delo". — Industrijski delavec pri 30 letih: "Ko sem na vrhu Triglava ob zahajajočem soncu molil rožni venec za svoj narod". — Ekonomist enake starosti: "Ko sem bil prvič pri Vstajenju: sveže jutro in procesija, v oknih so bile prižgane sveče ob podobah z rožami in pevci so peli, vse v znamenju prebujajoče se pomladi". — Naš veliki alpinist in prof. elektrotehnike dr. France Avčin pa je zapisal ("Kjer tišina šepeta"): "Sredi viharja sam s svojo vestjo — to je najvišji praznik življenja."

Tako bi mogli kot skupni zaključek teh odgovorov postaviti zanimivo razliko med moškim in ženskim svetom: za moške je najbolj osrečujoč cilj — dosega poklica. Za ženo — rojstvo otroka. Vsa druga osrečujoča doživetja so številčno manjša in zato manj pomembna.

Ko je bil Sueški kanal še odprt. Kdaj bo spat?

Izpod Triglava

V SVETI LUCIJI NA MOSTU, ki je zdaj prekrščena v Most na Soči, so imeli letošnjo jesen lepo slavnost v spomin ondotnega rojaka, pesnika in pisatelja Ivana Preglja. Ne njegovo rojstno hišo so vzdali spominsko ploščo. Pobudo za slavnost so dali "stari goriški študentje", ki so pred prvo svetovno vojno hodili v goriške šole in imajo še zdaj svoj klub. Predseduje mu France Gorkič iz Vrtojbe. Glavni govornik na proslavi je bil domačin pisatelj Saša Vuga, za njim je nastopil tudi drug pisatelj Primorske: France Bevk. Več pevskih zborov, med njimi Goriški oktet iz Šempetra, je poveljčalo lepo slovesnost s pesmijo.

V ŠT. JANŽ NA DOLENJSKEM so pohitele misli mnogih Slovencev na dan 8. oktobra. Bilo je 50 let, odkar je tam od kapi zadet umrl slovenski evangelist dr. Janez Krek. Po napornem agitacijskem delu za uspeh Majniške deklaracije se je hotel odpočiti pri prijatelju župniku Ludoviku Bajcu, pa ga je Bog nenadoma poklical k večnemu počitku. Njegova smrt je združila vse Slovence v globoko občuteni žalosti nad izgubo tako velikega moža in priredil so pogreb, kot ga Ljubljana dotlej ni videla. Če so 50letnico letos kaj praznovali ali vsaj omenjali v domovini, še nismo zasledili.

DVE NADALJNI ŽELEZNIŠKI PROGI ustavljeni. To sta proga Ljutomer-Gornja Radgona in Murska Sobota-Hodoš. Obe sta imeli silne izgube. Obe bi bilo treba popraviti, pa ni nikjer vzeti denarja. Ljudje v okolici so nejevoljni, obe progi bodo hudo pogrešali. Mimo prometnega podjetja, ki je progi ukinilo, skušajo najti kredite za obnovo obeh prog. Vendar ni dosti upanja, da bi uspeli.

V ŠTEVERJANU SO GOSTOVALI fantje in dekleta iz Bohinja, njihova folklorna skupina. Prireditelj je organiziral župnik Simčič. Bohinjci so kazali skioptične slike svoje domovine, zapeli več domačih pesmi, glavna točka je pa bila spevoigra "Snubač". Igra vsebuje dolgo vrsto lepih starih navad. Poročajo, da je bila udeležba domačinov dosti dobra, da pa vendar o nekaterih števerjanih velja: Rajši podprejo tuje kričanje kot lepo domačo besedo in pesem. "To je majhna grenka kapljica", ki je kanila na to prireditelj, pišejo.

ŠTEVERJANSKI ŽUPAN Slavko Klanjšček je izjavil: "Najtežji se mi zdi problem naše mladine, tiste izpod 30 let. Preveč je zaprta vase ter išče le svojo korist in zabavo. Mladim gospodarjem bi morale biti skupne koristi vasi bolj pri srcu, zanje bi se morali bolj zanimati. Vidimo, kako se mladi gospodarji odtegujejo odgovornosti in jih ni dobiti za nobeno skupno delo. Če bo na naši demokratični strani šlo tako naprej, ne bomo več mogli dobiti moč za občinski svet, še manj pa za občinski odbor".

PO NASTOPU BENEŠKIH SLOVENCEV na Repentabru je dejal eden udeležencev: "Kraševce sem, trd ko naš kamen, pa če bi me ne bilo sram, ko me je žena postrani opazovala, bi najbrž težko zadržal kako solzo od navdušenja in ganjenosti. In tisti gospod Lavrenčič iz Štoblanka je vse lepo razložil, čisto tako, kot tam doma govoriijo."

LJUBLJANA IN DRUGI SLOVENSKE KRAJI so navdihovali francoskega pesnika v Švici, da jim je posvetil mnogo svojih lirskih pesmi. Že pred leti je izšla ena njegovih pesniških zbirk pod naslovom. Le Chant de Ljublanica. Nedavno je izdal drugo zbirko, ki v njej opeva naš Kras, ljubljanske žale in Savo Bohinjko. Švicarska kritika je zlasti opazila in pohvalila pesem o Žalah, ki ima 70 verzov. O njej je rečeno: Pesem zapiše zares vtis neposrednega in globoka doživetja. Tudi o drugih pesmih so ocenjevalci mnenja, da so podane vseskozi z barvitimi metaforami. — Pesniku je ime Jean Golay in je po poklicu mestni arhivar na švicarskem.

MESTO KRANJ, lepa prestolnica Gorenjske, je pred časom dobilo svojega pobratima v francoskem mestecu La Ciotat ob francoski azurni obali. Med obema pobratimoma so živi kulturni stiki in si izmenjavata obiske. Letos v avgustu je Mladinski godalni orkester iz Kranja potoval v La Ciotat in tam v raznih letoviških središčih priredil vrsto dobro uspelih koncertov.

V "NAŠIH RAZGLEDIH", znani ljubljanski reviji, piše rojak iz Kanade med drugim: "V Kanadi, na primer na jugoslovanski ambasadi v Ottowi ali na konzulatu v Torontu, se človek lahko pogovori v srbohrvaščini, francoščini ali angleščini, slovenski jezik jim je pa tako tuj kot finski. Ali smo Slovenci v Jugoslaviji v praksi priznani kot samostojen, enakopraven narod?"

SLOVENCIS NA SEZONSKEM DELU tudi v Gornji Avstriji in imajo v glavnem mestu Linzu vsako nedeljo svojo službo božjo. Mednje je prišel kot stalni dušni pastir g. Ciril Lavrič iz Pariza.

P. PODERŽAJ PIŠE V ZAHVALO

Khari, W. Bengal, India

Dragi rojaki v Avstraliji: —

Najbrž ste me že kar črtali iz spomina, ko se že cele hrvaške kvatre nisem oglasil. Imel sem pa za to dolgo vrsto tehtnih razlogov, zlasti seveda pomanjkanje časa. Saj sem se v mislih dostikrat pripravljaval k pisanju, a zmerom je prišlo kaj vmes. Ko sem pa prejel v MISLIH omenjeno pošiljko \$170, nikakor ne smem več odlagati. Bom skušal poleg najprisrčnejše zahvale iz vzklikom: Bog obilno povrni dobrotnikom! — še kaj drugega napisati.

Prve čase v tem letu sem imel neznanske kolobocije s tistimi stavbami v Durgapurju. Podrobnosti bi vas seveda ne zanimale. Potem sem v raznih zadevah napravil nekakšno odisejo po Indiji. Srečeval sem se z mnogimi misijonarji, ki smo nekoč skpuaj delali, potem pa šli vsak svojo pot, pač po potrebah misijonskega dela. Bil sem tudi na grobu sv. Frančiška Ksaverija v mestu Goa in sem tam opravil letne duhovne vaje. Vozil sem se po večini z avtobusom in shajal z majhnimi stroški.

Naj omenim, da bo letos v novembru moj brat Ciril v Sloveniji slavil svojo zlato mašo in so mi predstojniki ponudili, da skočim v domovino in se slavnosti udeležim. Vendar si nisem upal naprtiti misijonski postojanki v Khariju tolikih stroškov in sem se zahvalil. Izgovarjam se tudi s tem, da bi se mi skok iz tukajšnje vročine v novembrsko gorenjsko podnebje bolj slabo prilegel . . .

Indijska vročina seveda ni edina neprijetnost v tej deželi. Vsa dežela nekako vre. Pri nas v Bengaliji je pokrajinska vlada zdaj levičarska. Tu in v sami osrednji vladi so pred kratkim zagnali klic proti "tujim" misijonarjem. Notranji minister je izdal ukaz, da se jim ne sme več podaljševati dovoljenje za bivanje v deželi, ko jim dozdej dovoljeni rok poteče. V kalkutski nadkofiji bi bilo prizadetih veliko število duhovnikov, bratov in sester.

Jaz edini ne bi bil prizadet, ko imam indijsko državljanstvo. (Tudi ta pomislek mi je branil iti na bratovo zlato mašo: dokler sem tu, mi ne morejo nič, če pa odidem, mi utegnejo zapreti vrata za povratek . . .)

Tako je bilo torej stanje, ki je trajalo več mesecev, pa se je zdaj nekaj uneslo. Kardinal iz Bombaya z nadškofi in škofi je šel k ministru posredovat in ga je pregovoril. Dal je izjavo, da naj "zaenkrate" ostane vse pri starem. Škofje so pa potem izdali poslanico duhovnikom, da je treba vse misijonsko delo na vso moč "indijanizirati". Kaj to pomeni, je bolje, da ne začnem razlagati.

Tu, kamor so me zdaj poslali — Khari — sem bil že pred 10 leti in razmere dobro poznam. Pa medtem se je marsikaj spremnilo. Ta misijonar, ki je bil tu zadnje čase, ni znal jezika preveč dobro in tudi v psihozo ljudi se ni mogel vživeti. Razni sebičneži so ga kruto izrabljali, zato sem moral marsikaj znova začeti. Bo še veliko dela in tudi stroškov, preden bodo spet zapihale bolj mirne sapice. Zato pa tudi za nadaljnje darove ne morem biti dosti hvaležen.

Saditev riža je končana. Zdaj čakamo žetve, ki je pol večnosti daleč. Vsaj po koledarju tistih, ki so lačni. In teh je veliko. Šolskim otrokom smo preskrbeli nekoliko malice, drugi pa stradajo. So bile tu že kar pravcate revolucije, ko gre za kako tako pomoč. Prevladuje podčloveška življenjska raven, obstaja rdeča nevarnost, pa še to in še ono. Živimo in delamo pod stalnim geslom: potrpljenje, potrpljenje . . .

Končno iskreno voščilo p. Baziliju za skorajšnje okrevanje. Kaj lahko sočustvujem z njim, saj sem sam imel dvakrat zlomljeno roko. Najtežje je, ko je spet cela in jo začenjaš znova rabiti . . .

Prisrčen pozdrav v božjem Sreču in ponovno: Bog povrni! — P. Stanko Poderžaj, D.J.

LJUBLJANSKO "DELO" je poročalo, da je v Sloveniji 17.500 raznih direktorjev, ki nimajo niti predevojne štirirazredne osnovne šole. Nato je obžalovalo, da z direktorji ni mogoče napraviti tako, kot so napravili z dinarji. Od starih 17.500 bi dobili 175 novih. To bi kar zadostovalo.

LJUBLJANSKA "TRIBUNA" je pisala: Ne-koč smo se borili za boljšo bodočnost. Hvala Bogu, uspeli smo. Preostala nam je samo še borba za boljšo sedanost. — Vprašali so nas, kdaj bo pri nas boljše, pa pravijo, da jutri. Težava je v tem, da kadar jih vprašamo, je vedno danes.

ŠOLA IN DOM

Iz povesti. Dr. Fr. Detela

Konec

Pisatelj dr. Franc Detela, Moravčan, je za Mohorjevo družbo napisal povest SVETLOBA IN SENCA. Povest je izšla leta 1916 kot Slovenske večernice. Preden je povest šla v tisk, je moral pisatelj na zahtevo Mohorjeve izpustiti poglavje o učitelju Gladežu, ker se je založnica bala zamere pri tedanjih zelo občutljivih učiteljih širom po Sloveniji. Izpuščeno poglavje so pozneje našli v pisateljevi zapuščini in ga tu objavljamo pod naslovom, ki ga v originalu ni. Stvar je zanimiva že zaradi naznačenih okoliščin, pa tudi brez tega je kaj prijazno branje. — Ur.

NAZADNJE SE JE GAŠPERJEVEGA VEDENJA naveličal tudi učitelj Gladež. Nekoč je posvetil paglavcu lep, dolg, po vsebini in obliki dovršen govor, ki bi moral pretresti tudi zakrknjenega grešnika. Med tem pohlevnim dežkom lepih nauk, ki bi jih moral Gašper poslušati vsaj na videz skrušen, je pa vedril pod streho svoje lahkomišljenosti. Po krivici ga je Gladež dolžil, da je ves raztresen. Gašper je bil obrnil svojo pozornost na veliko muho, ki se je sprehajala po hrbtu golorokega prednika. Zaničljivo je gledala Gašperja s svojimi zelenimi očmi, potem mu je pokazala hrbet, vzdignila pazljivo obe perutnici in nazadnje mu je z zadnjima nogama nekako korenček strgala, s sprednjima si je pa mela roke.

To je Gašperju zanetilo jezo v srcu. Ni mogel več prenašati. Ali ni zahtevala užaljena čast zadostčenja? Gašper o tem ni veliko razmišljal. Ko se mu je zdelo zadosti, je udaril in čof! — predrzna muha je močila s svojo krvjo telovnik na Pepetovem hrbtu. Pepe je skočil pokonci, se obrnil in zamahnil s pestjo, da bi takorekoč maščeval smrt nesrečne muhe.

Tako bi se bila Pepe in Gašper kar v šoli sprijela, da ni posegel vmes Gladež. Gašper je moral stati zunaj klopi in kazen se mu je poostrila z lepim naukom o vedenju v šoli. Za kazen se Gašper in veliko menil, ker ga telesno ni nič bolela, nauke je pa tudi ravnodušno prenašal, ker so jih morali poslušati tudi součenci. Skrbelo ga je le to, da bosta morda Jerica in Anka doma govorili. Da bosta Janezek in Tonček molčala, o tem je bil prepri-

čan, ker ju je sodil sam po sebi. Toda kdo se more zanesti na žensko?

Ko so torej po šoli skupaj potovali proti domu, je Gašper takoj postavil važno načelo, da ne bo nobeden doma čakal in opravljal. Če boš ti, Jerica, je dejal sestri, le kaj črhnila, te bom pretepel, da boš imela dosti.

“O, Gašper”, se je oglasila, Anka, “mene pa ne boš tepel, se te prav nič ne bojim. Povedala pa bom, da boš vedel. Ti se obnašaj v šoli, kot se spodobiš, pa ne boš kaznovan in ne bo treba naju prositi, naj molčiva. Ta bi bila lepa, da bi ti jaz potuho dajala!”

Fanta sta takoj potegnili z Gašperjem, Jerica pa z Anko. Te se pa ni upal nihče lotiti, ker je bila najstarejša, najmodrejša, pa tudi doma najbolj v čisljih. Grdo so se pa gledali vso pot.

“Baba je baba”, je odločil Gašper in onadva sta pritrdila.

Anka pa ni zaman grozila. Takoj je doma povedala Gašperjev dogodek in kmalu sta ga zvedela tudi Tone in Mana. Stric je vzel Gašperja v roke na kratko, teta pa na dolgo. Ves večer in drugo jutro na poti v šolo je moral fant poslušati njene nauke. Teta si je namreč štela v sveto dolžnost, da se spet pogovori z učiteljem o nadaljnjih vzgojnih pomočkih proti nesrečnemu Gašperju. Fant je poslušal in si mislil: zaradi ene muhe toliko besedi! Sklenil je, da ne bo nikoli več tako neumen, da bi hujskal učitelja in teto proti sebi. Tiho nasprotstvo pa je ohranil proti Anki in ženskam sploh.

Gladež je teto Mano na moč pohvalil, ko mu je razložila namen svojega obiska. Vesel je bil, da bo lahko spet en članek napisal za tisk. Samo to ji je priporočal, da ne preostro, ne prehudo, le bolj zlepa!

“To se razume”, je dejala Mana, “saj vendar razumem, da lepa beseda lepo mesto najde. Česar se Gašperček nauči, to bo Gašper znal. Saj fant je dober, le nagle krvi je. Tak je bil njegov oče. Najboljši človek, ampak nagel. Nazadnje se je pa siromak še nesrečno oženil. Gašperček mu je popolnoma podoben. Oh, tako dober! Zatorej, gospod učitelj, zatorej le učiti in svariti ga, ampak zlepa!”

“Pametna ženska”, si je mislil Gladež. “Škoda, da nima kakih deset otrok, kako bi jih vzgojila!”

In učitelj Gladež je premišljeval, kako bi sprožil kaj novega in pomembnega na vzgojnem polju. Ker sta bila šola in dom njegovo posebno vzgojno polje, je potreboval nalog, ki bi obdelovale ravno to. Otroci bodo pisali preprosto, otroško, iz njihovih nalog bo sestavil članek. To bo takorekoč članek z izbranimi spisi njegovih učencev.

Tako je pripravljaj Gladež najvišji oddelek na važno nalogo, da naj vsak učenec opiše vrline in napake svojih staršev. Za vrline mu pravzaprav ni bilo tolikanj, ker tako berivo bi v članku ne vzbujalo zanimanja in je v šolskih berilih že obdelano popolnoma dodobra; važnejše bi bile napake, kako se zrcalijo v dušnih očeh nedolžnih otrok, kako vplivajo na njih mišljenje in čustvovanje. Koga ne bi to zanimalo! Za njega samega, učitelja Gladeža, bi pa bili ti podatki podlaga za še živahnejše delovanje v prid šole in doma. Starši imajo pač največji vpliv na otroke, zato mora učitelj boljšati starše, če hoče boljšati otroke. Ne more jih pa poboljšati, če ne ve za njihove napake. Najbolje pozna te napake tisti, ki jih od blizu gleda in pod njimi trpi — to so otroci! Če se poboljšajo starši se bodo poboljšali tudi otroci. In če se pomisli, da bodo ti otroci čez 20 ali 30 let sami postali starši, in sicer dobri starši, ki bodo imeli že zato tudi boljše otroke, se bo v nekaj rodovih zboljšalo vse ljudstvo. Drugače pa pojde vse nasprotno pot.

S temi mislimi pred očmi je navajal otroke, kako naj v nalogi hvalijo svoje starše, če so hvale vredni. Povedo naj pa tudi, če jim kakšna posebnost ne ugaja, če so starši prestrogi, če jih tepejo brez pravega vzroka, da otroci ne vedo, zakaj so tepeni. Naznanil jim je, da bodo v prihodnji šolski nalogi pisali o dobrih in slabih lastnostih svojih staršev.

Malokateri učenec se nalog veseli, tako se tudi Gladeževi zanimive naloge niso razveselili — razen enega, Rožmanovega Pepeta! "O, jaz bom pisal", se je ustil, "učitelj je rekel, da naj zapišemo, če smo bili katerikrat brez pravega vzroka tepeni. Jaz zmerom brez pravega vzroka. Naj se le pripravijo!"

Tako so učenci pisali svojo nalogo vsak po svojih močeh, vsak po svoji prefriganosti, bolj ali manj odkritosrčno. O vrlinah resnično niso vedeli mnogo povedati. Oče so pridni, oče so lepi, se je bralo skoraj v vsaki nalogi. Pepe je pa napel lirično struno in dal duška svojim čustvom, ki jih je postavljaj na realna tla. Kot vrline svojega očeta je navedel, da imajo par konj, tri vole, šest krav, dve mački in največjega psa v vasi; kot prehod med vrlinami in napakami je napisal, da mati očetu včasih pravijo: pijana muha. To vrlino je utemeljil tako: Jaz sem tudi enkrat tako rekel, pa sem bil brez pravega vzroka tepen, nisem vedel zakaj.

Gladežu se je zdela Pepetova naloga z ozirom na njegov smoter — Pepetov smoter ni prišel v poštev — dobra, otroško odkritosrčna in zelo po-

učna. Celo milo se mu je storilo, ko je pomislil, kako po nedolžnem je bil tepen ubogi siromak Pepe. Za odškodnino ga je vpričo vsega razreda pohvalil. To pa je bilo za hvalilca in za pohvaljenca — nesreča.

Rožmanovi so le po naključju in še to redkokdaj zvedeli če je bil Pepe v šoli kaznovan. Zakaj Pepe je svoje sošolce držal v strahu, da niso raznašali njegovih kazni. Zdaj so pa še isti dan zvedeli, da je bil — pohvaljen! Ker se jim je zdela ta novica malo verjetna in ker je Pepe vse preveč prihuljeno in premalo ponosno nastopal, so poizvedovali, če se mu je res kaj takega zgodilo in zakaj. Zvedeli so, da je sinko napisal imenitno šolsko nalogo. Zdaj se je obema staršema zbudila radovednost. Pohvalila sicer sinka nista, da bi ga ne zapeljala v nečimrnost. Pač pa sta poiskala, ko fanta ni bilo doma, njegov zvezek z nalogo, da bi se nemotena naslajala nad fantovim napredkom in uspehi. Iskala sta zvezek dolgo, pa to ju ni motilo, ker sta vedela, v kakšnem redu ima Pepe svoje šolske stvari.

Nazadnje sta le našla zvezek, ves umazan in zmečkan.

"Daj sem!" je rekla mati in si natikala naočnike. Oče bi bil rad tudi sam bral in je ženi nerad ustregel.

"Pokaži!" je dejal in se hotel sam prepričati o vrlini svojega sina. Zadovoljen se je veselil, saj očeti mislijo, da so sinovi podedovali vrline od njih, napak pa so se našli od hudobne okolice.

Mati ni dala iz rok. Počasi je brala na glas enkrat, dvakrat, ker ni mogla svojim očem verjeti. Čelo se je mračilo in grbančilo obema. Pri drugem stavku je oče že klel, Rožmanka je pa požirala slino.

"O ti nemarni fant, jaz bom vso to grdobijo v peč vrgla!"

"Ne boš!" je dejal mož in ji iztrgl zvezek. "Jaz bom temu pritepenemu učitelju, temu Gladežu, že pokazal, kaj se pravi dajati take naloge."

"Prav imaš", mu je pritrdila mati in zedinila sta se v mislih, da Pepe ni toliko hudoben kot učitelj in njegove neumne naloge. Pepe je bil tako-rekoč zapeljan, žrtev neumnega učitelja, čeprav ne popolnoma nedolžen.

Tako je s Pepetom obračunala mati in fant je bil zopet enkrat tepen "brez pravega vzroka, ne da bi vedel zakaj". Nad ubogega Gladeža se je pa sprivil sam Rožman . . .

(Konec prihodnjic.)

PISALI SO — ČITAJMO!

KATOLISKI GLAH v Gorici o pogrebu pesnika Gradnika: Po opravljenih obredih v cerkvi je sprevod krenil na pokopališče. Pri grobu so se po molitvah poslovlili od pokojnega pesnika številni govorniki. P. Roman Tominc se ga je spomnil kot star prijatelj, ki je sprejel tudi njegov zadnji obračun z Bogom. Profesor Anton Slodnjak je prav tako obudil nekaj spominov na velikega pokojnika in njegovo pesniško delo. Prof. Andrej Budal je spregovoril kot star znanec, saj sta bila oba dijaka na istih goriških šolah. Končno je goriški oktet zapel Gallusovo: *Ecce quomodo moritur justus*. Da, v zemljo so položili "pravičnega", ki se je vse življenje trudil, da bi spoznal RESNICO. Andrej Budal je to potrdil z besedami: "Najznačilnejše je za Gradnika nasprotje in protislovje: življenje — smrt. S smrtjo ni vsega konec, iz nje poganja na drugi ravni novo življenje". — V to novo življenje je Alojzij Gradnik veroval, čeprav mu kot globokemu mislecu ni bilo lahko priti do tega spoznanja. Življenja sile so ga kdaj zamajale na desno in levo, toda ostal je pesnik Bogoiskatelj, ki je končno našel svojega Boga in mir v svoji duši. Kakor v življenju, tako bo tudi v smrti molil:

O, blagoslovi, Bog, nam naša trda
opočna tla, naš up, naš trud in znoj
krvi nemirne in grobišč pokoj —
o, blagoslovi, Bog, nam naša Brda!

In blagoslovi, nam, o, blagoslovi,
očvrsti z vedno slajšimi sokovi
drevo besede naše osamelo!

KLIC TRIGLAVA v Londonu na Angleškem: Pred kratkim je ljubljanski nogometni klub Olimpija kupil šest igralcev za 100 milijonov starih dinarjev. Nogomet je bil v Jugoslaviji, kot je še vedno v drugih komunističnih deželah, "čisti" amaterski šport. Pred dvema letoma so pa le priznali, da so prva zvezna liga in pa dve drugi ligi, ena vzhodna in ena zahodna, sestavljeni iz poklicnih igralcev. Koliko so ti igralci plačani, je pa še vedno tajnost. Pač pa so letos prvič objavili zneske, ki so bili plačani med letošnjo kratko prestopno dobo za gotove igralce. Tako je prišlo na dan, da je ljubljanska Olimpija plačala belgrajskemu Partizanu 65 milijonov starih dinarjev za napadalca Radosava Bečejca in 15 milijonov njemu osebno. Ljubitelji nogometa v Sloveniji verjetno niso imeli dosti proti nakupu igralcev, ker je bil klub res potreben okrepitve. Letos spomladi se je komaj izognil izpada

iz prve zvezne lige s tem, da je zadnje tekmo sezone odločil na svojem igrišču v svojo korist. Drugače pa gledajo na vso zadevo oni, ki jim ni kaj dosti za nogomet in vidijo bolj nujne potrebe za denar drugje. Mnogo hrupa so tudi dvignili nogometni krogi v drugih delih države. To pa bolj iz zavisti kot kaj drugega, pravijo v Ljubljani. Pri vsem tem pa je uganka, kje je Olimpija dobila toliko denarja. Njene tekme v Ljubljani privlečejo kaj malo navijačev in tako vstopnina gotovo ne pokrije stroškov. V slovenskem časopisju so namigovali, da je ljubljanski magistrat pridal kak milijonček. Gotovo pa se je našel še kak navijač na odgovornem položaju v kakem forumu ali petičnem kolektivu, da je po svoje pomagal Olimpiji.

Mimogrede še to, da bo v prihodnji sezoni imela Slovenija dve moštvi v prvi zvezni ligi. Nogometni klub Maribor si je letos kot zmagovalec v drugi zvezni ligi zahod pridobil pravico igranja v prvi ligi. Tako ljubljanski kot mariborski klub ima v svojih vrstah vsaj pol igralcev iz drugih delov države.

ANICA KRALJEVA v Svobodni Sloveniji, Argentina: Napačno bi bilo otrokom plačevati, če so bodisi skupaj bodisi posamič doma kaj naredili. Velika, velika napaka! Še huje je, če starši plačujejo usluge, ki so si jih otroci medsebojno naredili. Denar je v takem primeru strup, ki uničuje ljubezen in spoštovanje do staršev, slabi v otroku čut za odgovornost, predvsem pa ubija v otroku smisel za žrtve. — Ko je otrok že tako velik, da je zmožen pouka o pomenu denarja, je prav, da ima nekaj lastnega denarja. Toda starši naj mu ga dajo kot dar, ne pa kot plačilo zato, "ker je šel v trgovino nakupovat." Ali pa naj si denar zasluži pri kakem delu izven doma, pri sosedu ali sorodnikih itd.

NIKOLAJ JELOČNIK v Glasu SKA v Argentini o svoji režiji Simčićeve igre KRST PRI SAVICI: Za slovenskega človeka v stiski časa in v stiski lastne razklanosti gre v Krstu pri Savici. Za Črtomira, ki je oče novega, krščanskega slovenstva. Za Bogomilo, ki je s svojo žrtvijo in odpovedjo, z bolečino svoje osebne žalost, z visoko zmago svoje žive vere bakla in blisk v temo sodobnega Ajdovskega graeca. Za vse Slovence, Valjunove potomce in dediče, ki so meč zamenjali za plug in bojno sekuro za godčovo plunko poezije in vere v

zmago lepote v radovoljnem objemu križa, ki so nam ga prinesli Modest in njegovi. Res so osebe Prešernovi junaki, res so igralske podobe Simčičeve stvaritve, a ti junaki, ki bodo v Prešernovi in Simčičevi besedi spregovorili na odru, so junaki našega časa. Zdaj in tukaj sta Črtomir in Bogomila danes, z dušno zornostjo in problematiko sodobnega slovenskega človeka doma in v svetu. Svojo žaloigro doživljata, kot bi jo danes tu doživljala. Svoje odločitve in sklepe delata, kot jih stori sodobni človek. Njuna stiska je stiska naših dni in njuna zmaga je vera v vstajenje slovenskega pokoncilskega človeka. — To hotenje: prikazati v podobi Bogomile, Črtomira, Duhovna in Valjhuna nas same z vso nam lastno in nas morečo problematiko, je prvi in osnovni namen režije. Vse scenično prikazovanje temu služi, iz tega živi.

BELGRAD ALI — BEOGRAD?

Če ni to dognanje preveč površno, bi dejal, da samo MISLI in GLAS SKA v Argentini pišeta: BELGARD. V vsem ostalem slovenskem tisku doma in po svetu naletimo na BEOGRAD. Slovenski pravopis iz leta 1962 res pozna samo Beograd, Belgrada nima. Kako se drzneta omenjeni publikaciji pisati drugače nego uči Pravopis?

Za GLAS SKA ne vem in zanj ne odgovarjam. Pri MISLIH je pa pomislek ta: Davno preden je Jugoslavija dobila svoje življenje, smo Slovenci vedeli za glavno mesto Srbije in smo mu rekli Belgrad, čeprav nam ni bilo neznano, da mu Srbi pravijo Beograd. Celó še bolj smo ga podo- mačili: Stoji, stoji tam Beli grad...

Zakaj naj bi nastanek Jugoslavije Slovence primoral, da bi rabili srbsko obliko Belgrada? Morda zgolj iz "lojalnosti" ali lepše: iz prijateljsstva ali celo bratsva? Po našem mnenju Pravopis nima naloge, da iz takih ali podobnih ozirov določa, kako naj se to ali ono ime piše.

Ali pa je morda Pravopisu vodilo načelo, da se krajevna imena pišejo tako, kot jih pišejo v kraju samem? Če je tako, zakaj Dunaja ni spremenil v Wien in Gradca ne v Graz? Zakaj naroča pisati Salzburg, dočim (v oklepaju) Solnograd izrecno obsoja? Zakaj je prav pisati Pariz, ko Francozi ne pišejo tako? Zakaj je Skopje prav tako prav kot Skoplje — in tako dalje. Za nas ostane Belgrad to, kar je Slovincem vedno bil — BELGRAD.

Misli, November, 1967

IZ PISMA Z BALKANA

KO TE DNI BEREMO O REFORMI rimske kurije in se nam dobro zdi, da bo papež prerešetal tisto visoko gospodo pod vatikansko streho, se nam nehote misli vračajo iz Italije k nam nazaj, zakaj tudi pri nas je grozamenskega govora o "reformi". Že kaki dve leti smo polni same "reformi". Vodstvo partije jo proslavlja, uboga ljudska raja ne ve, kaj bi o njej mislila in kako bi se ji izogibala. Tudi naši komunisti bi radi reformirali svojo "kurijo", pa ne morejo napraviti koncila in papeža nimajo. Bolje rečeno: preveč "papežev" imajo, pa nobeden od njih noče umreti, da bi moglo priti do kakih volitev in bi dežela dobila novo vodstvo.

Sicer pa, naše "volitve". Imamo jih seveda od časa do časa, pa kakšne so! Kandidate dobimo tiskane, vidimo jih nikoli ne. Volilna agitacija je huda in dostikrat burna, pa smo v vrstah partije. Ko je ta dognana, steče vse po maslu. Dobiš na dom povabilo, da se udeležiš "glasanja" na tem in na tem mestu in ulice so polne plakatov: "Birazte najboljše!" Prihajajo vprašati, če si vpisan v spisku volilcev. Če nisi, te vprašajo, zakaj ne. Nato te vpišejo.

Na dan "volitev" stopiš pred komisijo, dobiš listek in ga vržeš v "kutijo". Rečejo: hvala lepa — pa si opravil. Seveda si volil same "najboljše" . . . Če nisi šel na volišče, te pridejo vprašati, zakaj nisi volil. Izgovor ne velja, iti moraš. Peš. Odpeljali te ne bodo, kočije so iz mode, avtomobili predragi. Najbolje in najpametneje je, da se odpraviš čim bolj zgodaj in opraviš. Tako imaš svoj državljanski mir, izvršil si svojo državljansko dolžnost, poslužil si se svoje državljanske pravice, vsaj za tisti dan si patriot, čeprav jutri že ne boš več, ker partija tvojega patriotizma ne bo več potrebovala . . .

POSLOVIL SE JE FRANC VRABEC

Vrnil se je v domovino. Poiščite njegovo pismo iz Fremantle v tej številki. Najdelj je živel v Adelaidi, zadnja leta v Melbournu. Z njegovim odhodom je ostal list KATOLIŠKI MISIJONI tu brez poverjenika.

Nove poverjenice so čč. sestre v Melbournu. Naročniki se obračajte nanje, lahko pa tudi na slov. duhovnike, ki bomo radi posredovali. Naslov č. sester:

Slovenske Sestre
4 Cameron Court,
Kew, Vic. 3101.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

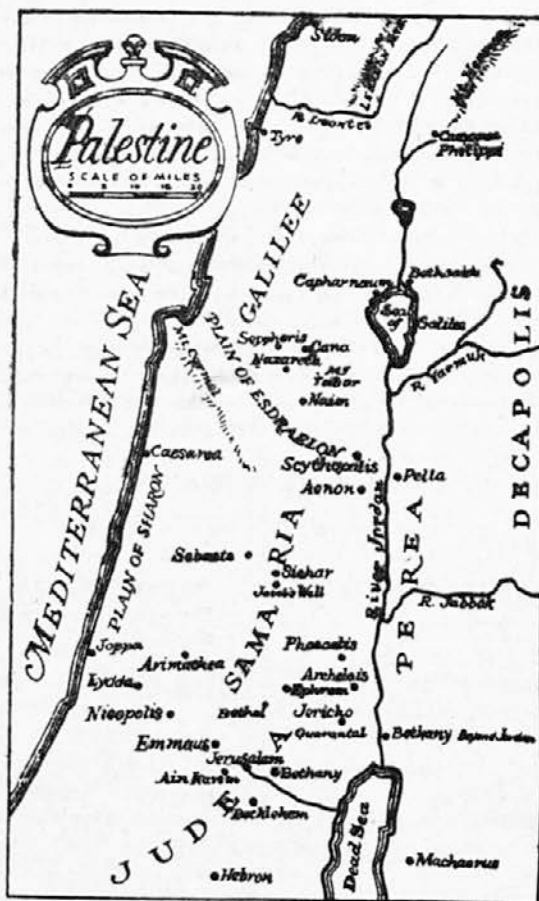
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

VINOGRADNIKI SO — IZRAELCI

HUDOBNI VINOGRADNIKI

Začel je (Jezus) ljudstvu pripovedovati tole priliko:

“Nekdo je zasadil vinograd in ga dal v najem vinogradnikom in je za dolgo časa odpotoval. Ob svojem času je vinogradnikom poslal služabnika, da bi mu dal od pridelka iz vinograda. Vinogradniki pa so ga pretepli in odslovili praznega. Poslal je drugega služabnika; oni so pa tudi tega pretepli, opsovali in ga odpravili praznega. Poslal je še tretjega; oni so pa tudi tega ranili in izgnali.

“Rekel je torej gospodar vinograda: Kaj naj storim? Poslal bom svojega ljubljenega sina, nje ga bodo pač spoštovali, ko ga bodo videli.

Jezus nadaljuje svoje misli iz prejšnjega poglavja. Očitna razlika je v tem, da je tam Jezus obračal pozornost na Janeza Krstnika, tukaj pa kar naravnost sam nase. Prilika je tako jasna in razumljiva, da so morali poslušalci, zlasti farizeji in drugi judovski voditelji, takoj videti, kam meri. Zato tudi ni nihče vprašal, naj Jezus svoje besede pojasni. Ni bilo treba.

Gospodar vinograda je sam Bog Oče, ki si je izvolil judovski narod za svoje posebno ljudstvo, da bo po njem odrešil svet, ker ima iz njega priti obljubljeni Odrešenik. Skrb za blagor izvoljenega ljudstva — svoj vinograd — je izročil poklicanim voditeljem ljudstva. Pošiljal jim je preroke, ki so učili in opominjali. Njihov uspeh med Judi naj bi pokazal, koliko sadu je že dozorelo v vinogradu. Prvaki so pa spet in spet trgali ljudstvo od prerokov in sproti uničevali zaželeno sadove.

"Ko so pa vinogradniki tega zagledali, so se med seboj posvetovali in govorili: To je dedič; ubijmo ga, da bo dediščina naša. In vrgli so ga iz vinograda in ubili. — Kaj jim bo storil torej gospodar vinograda? Prišel bo in te vinogradnike pokončal, vinograd pa dal drugim".

Ko so to slišali, so rekli: Bog ne daj! On pa se je ozrl po njih in rekel:

"Kaj torej pomeni to, kar je pisano: Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogelni kamen? Vsak, kdor pade na ta kamen, se bo razbil. In na kogar ta kamen pade, ga bo strl".

Pismouki in veliki duhovniki so ga torej hoteli v isti uri prijeti, pa so se zbalj ljudstva; spoznali so namreč, da je povedal to priliko zoper nje.

SVATBA KRALJEVEGA SINA

In Jezus jim je spet spregovoril v prilikah:

"Nebeško kraljestvo je podobno kralju, ki je napravil svatbo svojemu sinu. In poslal je svoje služabnike klicat povabljene na svatbo, pa niso hoteli priti. Poslal je spet druge služabnike z naročilom: Povejte povabljenim: glejte, svoj obed sem pripravil; moji voli in pitana živina je zaklana in vse je pripravljeno, pridite na svatbo.

"Ti pa se niso zmenili in so odšli: eden na svojo pristavo, drugi po svoji kupčiji, ostali pa so zgrabili njegove služabnike, jih zasramovali ter pobili. Ko je kralj to zvedel, se je razsrdil, poslal svoje vojake, pokončal tiste ubijalce in njih mesto požgal.

"Potem reče svojim služabnikom: Svatba je pripravljena, a povabljeni niso bili vredni. Pojdite torej na razpotja in povabite na svatbo, katere koli najdete. — In njegovi služabniki so šli na pota in zbrali vse, katere so našli, hudobne in dobre, in svatovska dvorana se je napolnila z gosti.

"Ko je pa prišel kralj goste pogledat, je videl tam človeka, ki ni imel svatovskega oblačila. Rekel mu je: Prijatelj, kako si prišel semkaj, ko nimš svatovskega oblačila? On pa je molčal. Tedaj je kralj velel strežnikom: Zvezite mu roke in noge in ga vrzite ven v temo: tam bo jok in škripanje z zobmi. Zakaj mnogo je poklicanih, ali malo izvoljenih."

Zadnja vrstica: "mного je poklicanih..." se pogosto napačno tolmači. Besede pomenijo nekak rek, ki so ga Judje pogosto rabili. Jezus s tem rekom ni hotel reči, da bo le malo ljudi prišlo v nebesa. Le to je bila njegova misel: Izvoljeni so bili Judje — malo v primeri z drugim človeštvom, poklicani so pa vsi — mnogo mnogo in v primeri z maloštevilnim judovskim narodom.

Prilika prikazuje veliko ljubezen božjo do izvoljenega ljudstva, ki se ni naveličala pošiljati nove in nove preroke. Kaže pa prav tako zakrknjenost političnih voditeljev. Napoveduje pravično kazen: izgubili bodo božje kraljestvo, Bog ga bo dal vrednejšim. Imeli so še eno priložnost — mednje je prišel sam božji Sin, učlovečena druga oseba pre sv. Trojice, pa tudi njega so zavrgli. Zapečatili so sami svojo usodo.

Značilno je, da se je nekdo iz množice oglasil in vzkliknil: Bog ne daj! Za njim so enako vzkliknili še drugi. Jezus se je posebej zagledal vanje, lahko si mislimo, da sočutno in z usmiljenjem. Vendar je nadaljeval v prejšnjem smislu in navedel prerokbo iz 117. psalma, ki izrecno napoveduje zavrženje judovskega naroda. Ne bo več izvoljen narod. Jezusov odgovor je, kakor bi hotel reči: Žal, prepozno prihaja vaš vzklik!

VABILO V BOŽJE KRALJESTVO ODKLONJENO

Jezus še kar naprej razvija isto misel: kraljestvo božje bo prešlo od Judov na druga ljudstva, ki jih Judje zaničujejo, pa bodo sprejela besede žvljenja z bolj odprtim srcem. Še vedno smo v templju in Jezus govori, množice ga napeto slušajo. Pač je moral imeti Gospod močan glas, pač je moral biti izreden govornik, da so množice vztrajale ob njem in so tudi nasprotniki stali ob strani in vlekli besede na ušesa.

Kakor so že davno prej preroki primerjali izvoljeno judovsko ljudstvo z vinogradom, tako je bila tudi primera božjega kraljestva na zemlji s svatovščino znana reč. V tej primeri morano seveda najprej iskati duhovni pomen, zelo razumljivo je pa tudi, če pomislimo, da so si Judje predstavljali kraljestvo božje kot nekaj posvetnega, obnova kraljestva prejšnjih časov (David, Salomon...). Seveda bi Judje slavili tak povratek kraljestva z velikimi podjednami...

Toda tu gre za duhovni pomen svatbe. Zaveza med Bogom in Izraelci se je že stoletja predstavljala v svetem pismu kot skrivnostna poroka: Bog — ženin, izvoljeno ljudstvo — nevesta. V novi zavezi je podoba prenešana na Jezusa in na njegovo Cerkev, ki ji pripadajo ljudje iz najrazličnejših narodov. Svatovsko veselje pomeni srečo in blaženost v združenju s Kristusom.

"Kralj... je njih mesto požgal". Te besede iz Jezusovih ust postanejo popolnoma jasne iz tega, kar se je zgodilo z Jeruzalemom v letu 70 — popolno razdejanje v vojni z Rimljani...

MIKLAVŽ IN MIKLAVŽEVANJE II.

KER JE DANES RAVNO TISTI DAN, ko nosi Miklavž, oziroma je včasih nosil na ta dan, naj povem, kako sem prišel do tega in spoznal, kdo je tisti Miklavž, ki "nosi". Mislim, da niso imeli prav naši predniki, da so nas otroke držali tako strogo v veri, da res nosi pravi Miklavž-svetnik. Tako strogo so nas držali v tej veri prav do poznih šolskih let, da se niti nismo upali staršem to osporavati ali podvomiti.

Jaz se že večkrat dejal, da sem zgrešil poklic. Detektiv bi moral biti. To sem ugotovil še predno sem vedel, kaj je detektiv; še predno sem šel v šolo. Bilo je takole: Obirali smo jabolka. Pravzaprav, obirali so jih oče, mi smo le pobirali nagnita, črvi-va ali kako drugače pokvarjena in jih nosili v pripravljeno kad, v kateri je potem zalito z vodo prevrelo, potem pa se iz te brozge kuhalo žganje.

Opazil sem, da mati nabirajo najlepša in najdebelejša jabolka za na trg v Ljubljano. Veselil sem se tega, ker so nam vselej, kadar so šli s kakim blagom na trg, prinesli od Šrajeve ta kisle Micke, ki je prodajala kruh v mali baraki pri tobačni tovarni, pol štruce kruha, lepega, belega in izredno visokega, še bolj pa dobrega. Pol štruce tega kruha je tehtalo nekako dve kili in smo tako dobili vsak kar čeden kos tega kruha. Joj, kako dober je bil.

Ko sem prinesel domov v kad odpadke, sem opazil, da mati doma še enkrat prebirajo jabolka in devljejo na stran le najdebelejša in najlepša. Ko sem prišel drugič, sem videl na tistem mestu samo ona prebrana jabolka, onih odbranih, najlepših, pa ni bilo nikjer. Pogledal sem vse naokrog, a jabolk nikjer. To se mi je vse nekako sumljivo zdelo. Mislil sem si, od hiše jih niso mogli ta čas nikamor nesti; morajo biti nekje pod to streho. Nisem jih ta dan več iskal, češ, jih bom že o priliki našel.

Drugi dan so res šli mati v Ljubljano. Oče so pa pripravili proso za v stope. Dejali so mi: V pregradi je vreča s prosom, pojdi in nesi k Gavgarju v stope. Navadno so ga dali po pol mernika in se še dobro spominjam, kako težko sem ga nosil. Počasi je pa šlo in večkrat sem počival, čeravno ni bilo daleč.

Ko sem odprl pokrov pregrade, v kateri je bilo proso in še drugo žito, mi je zadišalo po jabolkih. Nič nisem pomislil, vzal sem vrečo, jo dal čez rame in odšel. Po poti mi pa pride na misel, kaj če so tista jabolka zakopana v prosu ali kakem dru-

gem žitu? Bo pač treba malo pogledati, ko pridem domov. In res, oče so imeli ravno s čebelami nekaj opravka, starejša dva brata v šoli, mlajši so se igrali; jaz pa na izbo in odprem pregrado, pa je zopet zadišalo po jabolkih. Začnem šariti po žitu in ravno v prosu so bila zakopana tista jabolka. Takoj sem vedel, za kaj so pripravljena. Za Miklavža!

Že prej se mi je nekoliko svitalo, a nisem mogel nič ugotoviti. Bil sem popolnoma tiho in skoraj sem na vse to pozabil. Ko smo pa nastavljali Miklavžu, sem se na to zopet spomnil. Šli smo spat, a nisem mogel zaspati. Potuhnil sem se pod odejo in čakal. Proti jutru šele sem zaslišal "Miklavža", ki je zelo potihlo prišel in nakladal v nastavljene posode. Bila sta oče in mati . . . Vse veselje do Miklavža je minulo v meni, vse je padlo od mene.

Čeravno sem že prej nekoliko dvomil in tudi potem, ko sem dejal materi, da sem videl, da sta ona dva devala v posode in so bili mati zelo užaljeni in mi zatrjevali, da jih je Miklavž poklical in jima dal, naj ona dva naložita v posode, ker se mu zelo mudi, bo kmalu dan, pa ima še veliko razdeliti, ni hotelo priti nazaj tisto razpoloženje, kot je bilo prej. Ko sem pa začel ogledavati jabolka in sem opazil, da se drži v muhi in repku proso, sem pa postal tako žalosten, da bi najrajši jokal. In vse tiste dobrote, ki so bile naložene v peharju, so postale tako težke kot kamen. Vse kar je bilo za usta, je postalo grenko. Ogoljufan sem bil za tako nekaj lepega, vedno težko pričakovanega, za neko najsvetlejšo točko v teku let, ki sem se jih zavedal. Bilo mi je, kot bi sonce zatemnelo in nič več sijalo na zemljo; kot bi mi zaloputnil vrata pred vsem dobrom.

Vsega tega bi še ne bilo, vsaj še ne tako zgodaj in v tako nagli obliki, kot je prišlo, če bi ne imel detektivske žilice in bi že naprej ne "praskal" za rečmi, ki me niso srbele; nato pa še budna noč, "Miklavževo" nalaganje v posode — proso ob repkih in muhah jabolk. Najhujše je bilo to, ker nisem smel — mogel nikomur tega potožiti. Če bi ne bilo žilice, bi mi bilo to prihranjeno še za nekaj časa. Postal bi močnejši, pa bi lažje prenašal in prišlo bi to na kak drug način. O, kako rad bi to potožil materi, pa se ji še omeniti nisem upal.

Šele prihodnji dan, ko sem šel v šolo, sem po poti povedal o odkritju Žerovnikovi Francki. (Danes vdovi po Tonetu Zibelniku, ki je bil med revo-

SLOVENE ALI SLOVENIAN?

“ODMEVI”, New York

Kaj in kako je prav: Slovene ali Slovenian?

Webster's Third New International Dictionary (Springfield, Mass., 1961) ima **Slovene & Slovenian** z razlago, da kot samostalnika besedi označujeta (1) enega južnoslovanskih narodov, (2) posameznega domačina ali prebivavca Slovenije, in (3) slovenski jezik; kot pridevnika pa lastnost ali svojilnost, ki se nanaša na navedeno samostalniško rabo. V skladu z novo lingvistično smerjo, ki stoji za tretjo izdajo Websterja, nikjer ne bomo našli pojasnila, katera oblika je boljša, še celo pa ne, kaj je pravilnejše. Niti v zaporedju **Slovene & Slovenian** ne smemo videti več kot strogo abecedno zapovrstje.

Obrazložen pa je nastanek oblike **Slovenian**. Osnova naj bi bila nemška oblika **der Slowene**, dodana naj bi bila angleška končnica **-i -an**. Nam tukaj ne gre za to, ali je taka razlaga točna ali ne; meni se zdi, da ni. Verjetno je šel razvoj mimo vseh pravil po vzorcu: **Austria — Austrian, Slovenia — Slovenian**. Odtod postane razumljivo, zakaj je oblika **Slovenian** predvsem udomačena med našimi staronaseljenci, ki so se pred tem marsikdaj radi identificirali za “**Austrian**”. Od tod je bila oblika prenešena v imena naših društev v Ameriki, pa tudi v tisk, časnike, knjige in knjižnice.

Pri večini ne-Slovanov v Evropi, zlasti pri naših sosedih na severu in zahodu, pa je oblika našega imena bliže obliki **Slovene**. Naprimer za

Slovenec — Slovenci imamo v nemščini: **der Slowene — die Slowenen**, v italijanščini: **lo Sloveno — gli Sloveni**, v francoščini: **le Slovene — les Slovènes**; za Slovenski jezik ali slovenščino: **die slowenische Sprache ali Slowenisch, la lingua slovena ali lo Sloveno, la langue slovene ali le Slovene**; za pridevnik: **slovenski: slowenisch, sloveno, slovene**. Po teh vzorcih sodeč ni razloga, zakaj bi morali imeti “iz druge roke” obliko **Slovenian**.

Ko je bila 1. 1948 prvič spregovorjena beseda o Zedinjeni Sloveniji, smo že 300 let prej poznali oblike: **Slovenec, Slovenci, slovenski**. Primož Trubar je bil prvi, ki je zapisal: “Smili se tudi čez nas boge **S l o v e n e c e**” (1551), in “cerkev božja tiga **s l o v e n s k e g a jezika**” (1555), in od tedaj se je ta oblika rabila vedno pogosteje in z vedno večjo semantično intenzivnostjo za etnično oznako našega rodu. S stališča slovenščine je oblika **Slovenija** izpeljanka iz **Slovenec**; s stališča angleščine bi bilo ravno narobe: **Slovenian** je izpeljano iz **Slovenia**.

Da bo zmeda še večja, navaja Websterjev slovar za slovenski narod še eno formo: **Slavonian**, in **Funk & Wagnall's New Standard Dictionary** (New York, 1964) za slovenski jezik še **Slovenish**. Mislim, da nima smisla razlagati in zavračati teh dveh oblik, ki sta ju oba najbolj reprezentativna ameriška slovarja prevzela iz starejše ameriške literature, ko marsikaj še ni bilo tako jasno, kot je zdaj po drugi svetovni vojni. Na žalost pa celo **Rupč-kova Slavonic Encyclopedia**, ki je izšla po vojni (New York, 1949), predstavlja Slovence Ameriš-kemu občinstvu kot **Slavonians**. Vse drugače je v poslednji izdaji velike **Encyclopedia Britanica** (Chicago-London, 1965), kjer je profesor **H.G. Lunt** s Harvarda utrdil rabo **Slovene language ali Slovene, in Slovene nation ali Slovenes**. Razveseljivo je, da so se tudi v **Studia Slovenica**, zbirki, ki jo izdaja prof. Arnež, vpeljale te oblike, in upajmo, da bodo končno prodrle tudi v ameriške knjižniške karto-teke in znanstvene bibliografije.

Rado L. Lenček

lucijo odgnan na Rab in ga od takrat nisem več videl, ker se ni več vrnil domov). Bila je nekaj mesecev starejša od mene in sva skupaj hodila v šolo. Zelo sva bila prijatelja in sva si vse potožila. To, kar sem ji pravil, jo je zadelo, a ni mi vsega verjela. Trdno je še naprej verjela v Miklavža. Le počasi, tekom leta, sem jo pripravil do drugačnega mišljenja. Meni je v srcu zelo odlegalo, ker le njej sem se upal vse povedati in ji zaupal, da bo tiho, da ne bi moji starši zvedeli, da to pripovedujem d r u g i m otrokom in bi tako lahko tudi naši mlajši zvedeli . . .

Ne, niso imeli prav! — L.A.st.

KDO MU BO POVEDAL?

Branko Počervina, doma nekje od Kranjske gore, je baje nekje v Avstraliji. Če ga kdo bralcev pozna, naj ga opozori, da imamo pri MISLIH zanj sporočilo. Prosimo!

OBISKI

Za Misli napisal

Vinko Beličič, Trst

III-3

NIČ NA TEM SVETU NI STALNO: spreminjajo se stvari in tudi njih oblike.

Če sem nekoč omenil, da bi po zaslugi obiskov na našem domu "lahko odprli tobakarno in žganjarno" (gl. 1-2), potem danes razglašam, da smo po sili razmer uresničili banko. Ni prijavljena oblastem, torej ne plačujemo davkov; ne nudi obresti in ne prinaša dobička, zato ne iščemo novih vlagateljev, a da bi jih zavračali, nam ne dá srce.

Kdor varuje takšen tuj denar, mora imeti močno voljo. Hitro se znebi vseh zaupnih prijateljev, če je nima . . . dasi po drugi strani jamči, da so takšne vloge vselej na razpolago: tudi ob sobotah in nedeljah, tudi v dnevih stavke, tudi v zgodnjih jutranjih in večernih urah, tudi v času opoldanskega oddiha, ko je naša klientela pravzaprav najživahnejša.

Čeprav je nekdo ogorčeno nazval denar "hudičevo govno", je odveč dokazovanje, da je to govno na svetu vsakomur nenehno potrebno. (Izveti so puščavniki: a jaz ne poznam nobenega) Ne sme ga biti preveč, zakaj tedaj se res Satan usede nanj. Navadno ga je seveda premalo. Ali bolje rečeno: zmanjka ga za nekaj časa. Sapa se tedaj človeku razredči, toda angel je blizu (ali je Satan?) in šepne:

"Kaj pa tista rdečkasta kuverta v predalu? Pa tista bela? Pa tista sinja?"

Isti šepet slišiva midva bankirja, kadar ni pri roki potrebnega drobiža.

In hranilnične kuverte se spreminjajo v posojilnične . . .

Vlagatelj sedi sam za mizo in čaka na svoj denar; pred sabo ima nalit kozarec, a preživčen je, da bi pil. Mudi se mu nakupovat.

Midva se v drugi sobi trudiva zbrati skupaj njegov denar, kot je popisano na kuverti. Šest različnih valut, bankovci različne vrednosti. Ne ujema se za zlodja! Kaj zdaj? Pregledava ostale kuverte: ni pomoči. Priložiti svoj denar in reči, da smo dvajset dolarjev že mi izmenjali — to ni mogoče, ker smo s svojim denarjem (z lirami) na suhem. Danes je že šestindvajsetega!

"Skočim k sosedi Francki in si sposodim," šepne žena.

Vrnem se delat družbo vlagatelju iz Ljubljane — s tihim sklepom, da bom takšnemu bankirstvu naredil konec. Mar ni že sicer dovolj drugih skušnjav na svetu?

. . . Skozi okno gledam, kako сосед pere psa z močnim curkom iz gumijaste cevi. Dan je vroč, in pes se vede, da se moram smejati. Kdo bi si bil mislil, da je tako suh! Teško bi mi kak drugačen prizor pregnal čuden okus po pravkar odloženi knjigi, katero je sumljiv poročevalec neskromno razglasil za "literarni nebotičnik" in ki je s takšnim priporočilom tudi prišla v hišo. Ne pojdem seveda v drugo skrajnost, češ pravo branje najdeš v Sataniku, Killerju, Diaboliku in Messalini (vse to dobiš v kioskih, pri prijateljih svojih otrok, pri brivcu, celo na cesti). Stoži se mi po švejkju iz dežele socializma, zakaj dežela svobode se mi ta trenutek zdi nevarnejša za zveličanje duše . . .

Jutri bo kres: požgimo vso navlako, ki se je nabrala!

Pospravljam saje iz kulturnih dimnikov bližnjega in daljnega sveta: sam papir knjig, časopisov, pisem, ki so ga vetrovi življenja nosili v hišo, pa mi zdaj zastira pogled v tisto, kar je poglobitveno: živeti po zdravi pameti in v strahu božjem. Zakaj vse drugo je dim.

. . . Končno je v naši hiši gibčni, zgovorni župnik tiste fare, mašnik tiste cerkve, v kateri sem bil krščen in katere zamolkli zvonovi mi že petindvajset let brnijo samo v spominih.

"Poglej, to je vino iz Dobliske gore . . . tole je iz Stražnega vrha . . . to steklenico mi je dal zate Simonič z Vranjega hriba . . . to žganje je iz črešenj Jerneje vasi . . . rože so bile namočene v njem . . ."

"Ali kovček nima dna?" rečem, a ni mi do smeha. Neke druge solze silijo proti očem.

"In tole je prosenka kaša, za katero si pisal. Na, in to je krača, stara dve leti, prekajena v dimu in spravljena v zrnju. Pošilja ti jo Gržinov Jaka s Pake in te pozdravlja. Vsi te pozdravljajo, vsi!"

Potem se gledava in se smehljava.

On ve vse o domači fari in ne ve, s čim bi začel. Jaz bi rad vedel vse in ne vem, kaj naj najprej vprašam. Jaz vem vse, kar njega zanima. Govoriti o živih ali o mrtvih? O starih ali o novih? O tem, kje vse sva tega četrto stoletja že bila in kaj vse sva spoznala? O tem, kar je, ali o tistem, kar verjetno bo?

"Tisoč petsto parov sem poročil po vojni."

"To pomeni tisoč petsto gostij," se nasmejem.

"Lahko si misliš, da je bilo tudi krstov veliko.

In seveda tudi pogrebov".

"Vse pride in preide", pripomnim. Sledi kratka tišina.

"Zmeraj enak si. Jaz sem že ob vse lase, glej!"

Tedaj se oglasi žena: "Ali lahko naročimo pri tebi nekaj maš?"

Dobliška gora, Stražnji vrh, Vranji hrib, Jerneja vas, Paka: vse tako blizu, in vendar neznanško daleč . . .

"Prišel bom kdaj poleti . . . takole zvečer . . . in bomo govorili vso noč!"

"Pridi," ga prosim, "ležali bomo na gmajni in se pogovarjali do ranega jutra!"

Vzdigne prazni kovček in se že poslavlja. Romarje bo, pravi, dohitel v mestu. Ni šel namreč na Vejno, v velikansko moderno cerkev, ki se razkazuje z obale pri Proseku. Potolažim ga, da bo lahko videl tisti tempelj iz tramvaja, ko se bo peljal v Trst.

SLOMŠKA NA OLTAR!

DUHOVNIK IVAN LAVRIH, Slovenec, župnikuje v državi Kansas, ZDA, med samimi ne-Slovinci. Razdelil je na neki konvenciji, ki so se je udeležili ljudje od blizu in daleč, Slomškove podobice z molitvijo za njegovo beatifikacijo. Ne dolgo potem je dobil pismo od neke udeleženke omenjene konvencije iz mesta Dodge City, ki se je podpisala: Mrs. William Bleumer. Pismo se je glasilo:

"Tukaj Vam pošiljam poročilo o uslišanju naših molitev k b o ž j e m u služabniku Antonu

Misli, November, 1967

Martinu Slomšku, katerega beatifikacijski proces je sedaj v Rimu.

Moj 87 let stari oče, ki boleha na sladkorni bolezni, si je preteklo zimo pri padcu zlomil nogo v kolku. Bil je zelo bolan in so mu morali dati transfuzijo krvi. Na isti nogi v bližini gležnja, kjer je dobival injekcije v žilo, so nastale hude rane.

Po več mesecih zdravljenja so nam zdravniki povedali, da so poskusili z vsemi znanimi zdravili in metodami zdravljenja in da nimajo več upanja, da bi se noga kdaj zacelila.

Rana je postala večja in se zajedala globlje v meso. Zdravniki so poskusili še presaditi zdravo kožo na ranjeno mesto. Toda tudi v tem niso videli nobenega upanja. Tedaj sem začela moliti k škofu Slomšku in obljubila, da bom se javno zahvalila in o tem poročala, če bo moja molitev uslišana.

Na naše začudenje in na začudenje vseh treh zdravnikov, ki so očeta zdravili, se je rana začela naglo celiti in je noga sedaj popolnoma dobra, da lahko zopet hodi.

Prepričana sem, da so bile moje molitve uslišane in da škof Slomšek zasluži priznanje. — Nadaljevala bom z molitvijo za njegovo beatifikacijo."

Vicestulator za Ameriko, Rev. J. Varga, ki gornje pismo objavlja, je pripisal naslednje:

Razveseljivo je dejstvo, da tudi Amerikanci molijo za beatifikacijo našega slovenskega svetniškega kandidata. Slomšek je s svojo priprošnjo posređoval ozdravljenje, da bi nam Slovencem pokazal, kako bi morali tudi mi večkrat in z večjim zaupanjem iskati pri njem pomoči. Brez tega ne bomo imeli dovolj čudežev in brez čudežev ne bomo imeli svetnika.

STARA ZGODBA IZ BENEŠKE SLOVENIJE

Mojca iz Granvilla

SLOVENSKA BENEČIJA JE PRETEŽNO v hribih, ki se razprostirajo okoli Matajurja in grebenastega Kolovrata. Ljudje so v teh krajih največ mali kmetovalci, veliko se jih pa leto za letom odpravlja na sezonsko delo v Nemčijo, Švico in ostale severne dežele. Domača zemlja jim le preskopo reže vsakdanji kruh.

V vasi Brezje med temi preprostimi ljudmi se je po pripovedovanju domačinov nekoč odigrala zgodba, ki jo hočem tu popisati.

Vas Brezje ima majhno cerkev, ki je posvečena sv. Mihaelu nadangelu. V njej se zbirajo vaščani k vsakovrstnim pobožnostim. Cerkovnik Bepo je pridno opravljal svojo službo, čeprav je nosil in ramah že nad šest križev.

Zgodilo se je, da se je nekega soparnega poletnega dne nebo zagrnilo s temnimi oblaki in oddaljeno zamolklo grmenje je oznanjalo bližajočo se nevihto. Bepo pohiti k cerkvi in kot je že od nekdaj navada, začne zvoniti k hudi uri. Dolgo je vdano stal v lopi pred cerkvijo in na vso moč zvonil. A kakor nalašč je dež močnejše in močnejše padal, še toča je udarjala vmes in Bepo si je predstavljal, kako neusmiljeno uničuje pridelke po poljih in vrtovih. Ves je bil že premočen od dežja in potu, nazadnje ga celo ledeno zrno prasne po glavi. To mu je bilo dovolj.

"Nič ne pomaga zvonjenje", si je rekel in spustil vrvi. Stopil je v cerkev za oddih in streho nad glavo. Otožno pogleda na oltar v podobno sv. Mihaela. Iz duše mu vstaja nekaj kot očitek — kar mu oko obvisi na črnem parklju pod nogami sv. Mihaela. Stiska se vase, da bi ga ne zadel visoko dvignjeni Mihaelov meč.

Bepu nenadoma pride popolnoma nov navdih.

"Tale zlodej nam pošilja točo in druge nesreče, ven z njim!"

Jeza mu je priklopela do vrhunca, stopil je na oltar in snel staro peklenščkovo soho izpod nog sv. Mihaela. Nevihta je pravkar odnehala, ne pa Bepova jeza. Nesel je zlodeja iz cerkve in ga treščil v prvo grapo ob cerkvi. Preden se je zavedal, kaj je storil, se je grdi čimuh že razletel v sto kosov.

Novica je hitro šla po vasi od ust do ust in drugi dan potem je župnik sklical skupaj klju-

čarje na posvet. Sklenili so, da mora Bepo v mesto in tam naročiti novega peklenščka, saj sv. Mihael vendar ne more ostati brez njega. Bepo je šel in naročilo izpolnil. Mojster mu je zagotovil, da bo delo narejeno v nekaj kratkih tednih. Res je Bepo takoj dobil novo soho, ko se je ponovno pokazal pri mojstru. Plačal je račun, potisnil novega peklenščka v vrečo in začel meriti pot proti domu.

Zlodej ni bil lahek. Tudi vročina in pot sta nosača izmučila, da si je zaželel oddiha in okrepčila. Stopil je v gostilno in naročil nekaj kapljice. Krčmar je bil radoveden, kaj skriva Bepova vreča. Bepo si je privoščil poleg kapljice merico hudomušnosti in je povedal:

"Novega sv. Mihaela smo naročil in ga nesem domov".

Tedaj postanejo pozorni tudi drugi pivci in začno siliti v Bepa, naj jim svetnika pokaže. Bepo se brani, da tega ne sme, končno se da pregovoriti. Medem se je že razvedelo po okoliških hišah, kakšno sveto reč imajo v gostilni. Brž je bilo zbranih okoli Bepa čedno število vaščanov.

Bepova hudomušnost se je spremenila že v pravo hudobijo, pa je dvignil glas:

"To ne gre kar tako! Prinesite dve sveči in ju prižgite, potem vam svetnika pokažem".

Kot bi trenil, sta bili sveči na mestu in plamenčka sta se zasvetila.

"Na kolena!" je velel Bepo.

Ko so vsi klečali, je razvil vrečo in nekaj "svetnika" je prišlo na dan. Ko so ljudje zagledali zlodjeve rogove, so takoj spoznali, da jih je Bepo potegnil. Možak je pustil vrečo s peklenščkom in bežal, kar so ga nesle noge, drugače bi jih izkupil, da bi imel za vse ostale dni dovolj.

Sram je bilo Bepa in le s težavo je razložil župniku, kaj se je zgodilo. Župnik je poslal pošto v ono krčmo, naj nemudoma pošljejo vraga, kamor spada. Tam so pa dejali, da ga vrnejo samo županu in njegovim občinskim možem, če hočejo priti ponj. Seveda ni kazalo drugega — šli so. Brezjani so imeli pravi praznik, ko so čakali na procesijo iz one krčme s peklenščkom na čelu. Z veliko slovesnostjo so ga nesli skozi vas v cerkev.

Sitnosti pa še ni bilo konec. Ko so hoteli novo soho namestiti na pripravljeno mesto, se je izkazalo, da je prevelika — mojster v mestu je zgrešil mero. Že so hoteli Bepa spet poslati tja dol, ko se je eden navzočih spomnil, da bi lahko sami zadevo spravili v red, če bi zlodeja malo obtesali tam, kjer hrbet svoje pošteno ime izgubi. Vsi so pritrdili, šlo je potem za to, kdo naj to operacijo izvede. Končno je naloga pripadla županu, ki jo je odlično opravil, in peklenšček se ni več upiral nameščenju pod Mihaelovim mečem.

MESEC OKTOBER V SLOVENŠČINI

Pepe Metulj

ZA OKTOBER JE VINOTOK danes splošno uveljavljeno ime. Vzelo je pa cela stoletja, da se je "vinotok" prerinil do končne veljave skozi legijon drugačnih imen. Jože Stabej ima v že navedenem Koledarju iz Celja zelo dolgo razpravo o tem. Ko skušam nekoliko tega tu povedati, je težko odločiti, kje bi začel. Pa poglejmo najprej v zapisnik ali seznam slovenskih mesecev iz leta 1466.

Tam beremo za oktober ime: listognoj. To ime se je zdelo Trubarju za oktober prezgodnje, pripisal ga je novembru. Trubarju so sledili drugi pratikarji, zato bomo tudi mi spregovorili o listognoju pri novembru. Za oktober je Trubar sprejel "kozoprsk", kar stoji v prej imenovanem seznamu za november. Zamenjava teh dveh imen je obveljala za dolgo časa in v mnogih starejših koledarjih in pratikah najdemo ime za oktober — kozoprsk.

Od kod je to ime? V prejšnjih stoletjih je kozja drobnica imela pri slovenskih gospodarjih zelo velik pomen. Pomenila je živino med ovco in kravo in koze je slovenski kmet redil v zelo velikem številu. Zato je tudi zelo veliko slovenskih priimkov Kozar, kar pomeni kozjega pastirja. Tudi je veliko krajevnih imen po kozah: Kozje, Kozarje, Kozarnica in tako dalje.

Nazadnje res ni čudno, če je tudi neki mesec v letu dobil ime po kozah. Dobil ga je pa tisti mesec, ali eden od tistih dveh, ko se koze "prskajo". To se pravi, gonijo se ali pojajo se. Od tega njihovega početja je pa seveda največ odvisno, koliko se bodo pomnožile, in tako je kmet z veseljem dočkal tisti mesec, ko se te reči godijo in je dal mesecu tudi tako ime. Poznejša leta se je pa to ime zazdelo pratikarjem nekam priskutno in so ga začeli opuščati. Stabej piše, da bi to ne bilo potrebno, saj so imeli v Mariboru leta 1373 celo župana,

Obiskovalci cerkve v vasi Brezje nimajo vsi tako bistrih oči, da bi zapazili tisto čudno pomankljivost na peklenščkovi sohi. Nekateri jih pa imajo in porajajo se jim čudna vprašanja. Pa preden odpro usta, jim Brezjani povedo to zgodbo in vse je zadovoljno. Seveda, cerkovnik Bepo in vsi, ki so ga poznali, že dolgo počivajo v svojih grobovih, zgodba pa še živi in v pravih ustih se tudi še kaj odebeli. Jaz sem jo pa povedala, kakor sem jo slišala in kakor se je spominjam.

ki se je pisal Kozjirep. Takrat se nad takim imenom ni nihče pohujševal.

Stabej piše, da je prav nazadnje rabil ime kozoprsk za oktober dr. Tavčar v povesti Cvetje v jeseni. Škoda, da te povesti nimam, bi takoj pogledal.

Ko je kozoprsk prišel ob veljavo, je oktober dobil slovensko ime vinotok, kot ga ima danes menda povsod. Vsaj v tisku. Vendar se tega imena niso pred kakimi sto leti ali več čisto na novo izmislili. Že poprej so oktobru ponekod rekli vinski mesec, vinec ali vinščak. Bila je tudi vinska trta, ki navadno zori v oktobru, važna panoga slovenskega kmetijstva. Vinotok so včasih rekli krčmarju, ki je vino prodajal. Josip Jurčič ga tako imenuje v Desetem bratu. Potem so to ime prenesli na mesec, ki "toči vino".

Tu je pa zanimivo, kar piše Stabej, da prehod od kozoprsk do vinotoka ni prisiljen, ampak dosti naraven. Kako je mogla vinska trta ljudi spominjati na kozo, in koza na vinsko trto, je danes težko reči. Da je pa moralo biti tako, nam priča bajka, ki jo je zapisal Janez Trdina, kot jo je slišal med ljudmi iz starih časov:

"Brez koze bi Noe ne bil iznašel vina. Plezaje po rebri je zašla koza v skalovje in se namerila na trto, ki je bila polna zrelega grozdja. Ko se je grozdja nazobala, je začela tako veselo sem ter tja poskakovati, da so se ji vse živali čudile, še bolj pa Noe". Samo do tu ponavlja Stabej bajko, pa je že razvidno, da je Noe šel sam pokušat grozdje in je menda tudi tako veselo sem ter tja poskakoval, dokler ga vino ni vgrlo in je zaspal, pa se zraven še grdo razgalil.

Za konec naj še povem, da so nekoč oktobru Slovenci rekli tudi: obročnik. Tudi to je v zvezi z vinom, ker je treba za vino v oktobru pripraviti sode, sode pa seveda drže skupaj — obroči.

MALO TEGA, MALO ONEGA

Janez Primožič

MESEC NOVEMBER je kot deveti mesec v koledarju po luni dobil ime po besedi "novem", kar je po naše devet. Kaj drugega posebnega pa v zvezi s tem mesecem ne bi vedel povedati.

Med odkrivači Avstralije se ustavimo ta mesec pri imenu Gregory Blaxland. Ta mož je znamenit v pravi vrsti za Sydney in okolico, zato je tudi veliko ulic in cest v Sydneyu po njem imenovanih. Blaxland ima zaslugo, da je odkril prehod čez Blue Mountains in tako omogočil izpeljavo ceste skozi Katoombo proti zapadu. Ne daleč od Katoombe še danes kažejo drevo, ki ga je baje zasadil Blaxland in z njim označil svoj drzni podvig preko skalnatih gora.

Poprej so splošno mislili, da je gorovje Blue Mountains neprehodno. Tega mnenja je bil tudi guverner King in je odsvetoval nadaljnje raziskavanje. Blaxland se ni vdal. Odločil se je za nov poskus. Pridobil je za svojo namero poročnika Lawsona in Wiliama Wentwortha (tudi ta dvojica imen je znana v Sydneyu in okolici). Privzeli so si štiri služabnike ali pomagače in so pogumno prodirali skozi gosto pogozdene pokrajine, dokler se jim ni posrečilo najti iskano prehodno pot proti zapadu. Prehodnih dolin res ni bilo in jih še danes ni, podjarmiti je bilo treba vrhove.

ZAKAJ je pik rdečih mravelj bolj boleč od pika ostalih mravelj?

ZATO, ker ima rdeča mravlja žlezo, ki izloča kislino z močno dražilnim učinkom. Kadar se mravlje branijo, grizejo vse okoli sebe, pa take žleze kot rdeče mravlje, druge nimajo.

ZAKAJ mnoge cvetlice podnevi cvete odpirajo, oziroma zapirajo?

ZATO, da kar najboljše izrabijo sončno svetlobo. Dokler imajo te svetlobe v primerni meri, so jim cveti odprti. Ako je svetlobe preveč, cvete zapro.

ZAKAJ ostane perje gosi in rac suho, čeprav so pravkar plavale po vodi?

ZATO, ker imajo posebno žlezo, ki izloča oljnato tekočino. Žleza jim teče nekje na hrbtu, zato lahko opažamo, kako s kljunom vlečejo tekočino iz žleze in jo mažejo po perju. Tako postane njihovo perje nepropustno, voda se ne more držati na njem.

Samogovor potrpežljivega zaljubljenca: Zmenila sva se, da pride ob petih. Zdaj je že točno šest. Počakam jo še do sedmih in če je ob osmih ne bo, bom ob devetih vedel, da je tudi ob desetih ne bom dočkal.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

\$ 14: Franc Vrabc; \$ 4: Ivan Mejač, Janez Korošec;

\$ 2: Marija Ratko, Ivan Želko, Maks Stavar, Ana Ribič, Nino Mezgec, I. Milivojevič, G. Marinovič, Toni Šircelj;

\$ 1: Anton Gjerek, K. Hartner, Fr. Vodopivec, Jože Šajn.

\$ 0.50: Ivana Berginc.

P. PODERŽAJ, INDIJA: \$10: F.K., \$2: A. Slavec, Marija Kos, M. Podobnik, Jana Čeh, G. Marinovič. — Skupna vsota za naslednjo pošiljko je \$35. Pošljem, kadar bo stotak. — Misijonarjevo pismo v pričujoči številki, zakasnelo se je v uredništvu.

SLOMSKOV SKLAD: \$50: Neimenovan. — Nabranega skupno \$90. Oddam, kadar bo stotak.

SLOVENIK V RIMU: \$50: Neimenovan; \$20: Stanko Petkovšek; \$4: F.K. \$2: Fr. Bregantič, Ivanka Kariž, G. Marinovič. — Do letošnjega ti-sočaka manjka še 23 dolarjev. Kajne, da še pridejo? Nekje v v pričujoči številki najdete kratek opis, kakšen ima biti bodoči SLOVENIK. Zadovoljni z njim?

In seveda spet: Bog obilno povrni in srčna hvala!

POVST H E R T A

Ali je kar dišalo, kako lepa je? Vsa naša zaloga je šla takoj med ljudi. Naročili smo novo zalogo.

Naročila in plačila sprejemamo kar naprej, pošljemo jo pa, ko jo dobimo. Malo potrpljenja bo treba. — MISLI.

AKCIJA ZA DOM

ZOPET JE USPEŠNA PRIREDITEV za nami. Bil je ravno pravšen dan za tako prireditev. Vročje je bilo, da je marsikdo pomislil na "Gasilsko veselico" in se podal tja, da najde uteho v vročini. Gasilci sicer z vodo gasijo, kjer je preveč "vroče", pri udeležencih gasilske veselice pa nisem nikjer opazil vode na pogrnjenih mizah. Imeli pa so zato razne druge tekočine za gasenje "gorečih" grl. Dvorana je bila napolnjena do zadnjega sedeža. Nekateri pozno došli so morali iti nazaj domov, ali pa biti zadovoljni s stojiščem. Dobiček bo objavljen prihodnjič.

Ko boste to brali, bo tudi že "Martinovanje"

v Paddingtonu za nami. Sedaj ste pa vabljeni na lepo tradicionalno prireditev "Miklavževanja", ki bo na dveh krajih. V soboto, 2. decembra v St. Francis Hall, Paddington, teden pozneje, 9. decembra, pa v Masonic Hall, Guildford. Lepo je, da otrokom poskrbimo, da bodo doživljali lepi običaj, kakor smo ga doživljali mi v iskreni otroški sreči. Saj jim bo ostal v lepem spominu vse življenje. Pridite vsaj pol ure pred prireditvijo, da se boste lahko z Miklavžem zmenili, kako naj vaše otroke obdaruje, kaj naj jih vpraša, pokara ali pohvali.

Otroškemu programu in Miklavževemu nastopu z obdarovanjem sledi na obeh krajih običajna družabnost.

Ko boste to brali, bo večina že prejela po pošti III. letno poročilo Akcije. Kdor želi dodatne izvode, naj piše na: Akcija za Dom, P.O. Box 122, Paddington, N.S.W. 2021. Na istem naslovu lahko tudi naročite listke za nagradno žrebanje, ki bo 31. decembra.

V zadnjem času so naslednji rojaki darovali za sklad za Dom:

Po \$10: Adolf Peršič in Vili Petelin; \$5: Vinko in Adrijana Kobal; \$2: Marija Kogovšek.

Vsem hvala lepa in se priporočamo za naprej.

Odbor Akcije per V.J.

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY & AKCIJA ZA DOM

vljudno vabita na

MIKLAVŽEVANJE

tudi letos na dveh krajih:

ST. FRANCIS HALL, PADDINGTON

sobota 2. dec. 8 zvečer

MASONIC HALL, GUILDFORD

sobota 9. dec. 8 zvečer

Nastop otrok, Miklavžev obdarovanje, družabnost

IGRAL BO ORKESTER "JADRAN"

POZOR! ČLANI S.D.S.

Odbor Slovenskega društva v Sydneyu vljudno čimprej. Članarina je samo 50 c letno. — Rojaki, ki žele postati člani, naj to uredijo pri kateri izmed društvenih družabnih prireditev, ali pa pišejo na S.D.S. 17 Louise St., Summer Hill, N.S.W. 2130.

PEVSKE VAJE ZA BOŽIČ bodo odslej vsak petek ob 7:30 zvečer pri gostoljubni Ovijskevi družini na 555 Hume Highway (vokal Breasley Ave.), Yagoona. — Stari in tudi novi pevci in pevke iskreno vabljeni!

L. Klakočar

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: 31-3655

Naslov: 66 Gordon Street, Paddington,
N.S.W. 2021.

Službe božje

Nedelja 19. nov. (tretja v mesecu):

Leichhardt (Roseby & Thornley Sts.) **ob 10:30**
CANBERRA (Braddon) **ob 6. pop.**

Nedelja 26. nov. (četrti):

Sydney (St. Patrick) **ob 10:30**
Villawood (Gurney Rd.) **ob 10:15**

Nedelja 3. dec. (prva, ADVENTNA):

Blacktown (stara cerkev) **ob 10:30**
Croydon Park (sv. Janez) **ob 10:30**

Nedelja 10. dec. (druga):

Sydney (St. Patrick) **ob 10:30**
WOLLONGONG (St. Francis) **ob 3.45** (zaradi
Miklavža).

Nedelja 17. dec. (tretja):

Leichhardt (Roseby & Thornley) **ob 10:30**
CANBERRA (Braddon) **ob 6. pop.**

K MOLITVI ZA DOMOVINO

V nedeljo 3. decembra ob 2. pop. bo spet skupna molitev za blagor domovine v znani kapelici sv. Frančiška v Paddingtonu.

Molitveni namen za to pot bo: da bi Slovenci že enkrat dobili svetnika iz svoje srede! Z molitvijo podprimo napore za beatifikacijo naših svetniških kandidatov — **Slomška in Baraga!**

"OČE NAŠ" MED MAŠNIMI MOLITVAMI

Splošno drži, da ljudje v cerkvah po končanem "kanonu", največnjšem delu sv. maše, radi in glasno skupno molijo očenaš. Seveda v domačem

jeziku. Vendar — tako piše neki opazovalec — se ne morem iznebiti vtisa, da večini ni jasno, zakaj je nenadoma ravno na tem mestu med mašo na vrsti očenaš. Takole razlaga:

Očenaš je na tem mestu v maši kot naša molitev pred jedjo. Duhovnik je daroval skrivnostni daritveni dar na oltarju nebeškemu Očetu in pričujoče ljudstvo se je s svojim velikim "amen" pod to daritev podpisalo. Zdaj je na vrsti priprava za daritveni obed. Saj mora po Gospodovem ukazu daritveni dar z oltarja postati za nas vse daritvena jed. Ob pripravljanju te mize najprej skupno zmolimo očenaš — molitev pred jedjo.

Kot dobra molitev pred jedjo, očenaš ne govori takoj o jedi, ki nam je pripravljena, temveč nas uči, da pogledamo k tistemu, ki nam jo je pripravil: "Oče naš, kateri si v nebesih". Nato nas spomni, da je skrivnostna daritvena jed na oltarju najprej daritveni dar nas vseh, ki smo ga darovali — ne samo mašnikov. Vsi smo slavili Očetovo ime v nebesih, vsi smo prosili za prihod njegovega kraljestva, vsi smo se znova vdali v njegovo sveto voljo. Vse to še enkrat povzamemo v molitvi očenaša.

Sedaj šele pogledamo na samo jed in storimo to, kar je namen sleherne molitve pred jedjo. Da nam sveti božji dar in vsaka druga jed ne postane nekaj samo po sebi umevnega, prosimo zanjo znova tudi ta dan in govorimo: Daj nam danes naš vsakdanji kruh . . .

Komaj smo besede izrekli, pomislimo že tudi na to, da te jedi tudi po vsej svojih spovedih in pokorah nikoli nismo dovolj vredni. Zato pa z vsem zaupanjem molimo: Odpusti nam naše dolge . . .

Toda k tej prošnji dostavimo besede, ki so za našo obhajilno pripravo najbolj potrebne: . . . "kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom . . ." Vemo in v molitvi izpovemo, da se smemo bližati temu bratskemu obedu samo v duhu odpuščajoče ljubezni do bratov. Prastari obred mirovnega poljuba, ki ga pri slovesni maši še gledamo pred oltarjem in ki je nekoč "potoval" po vsej cerkvi, je samo na zunaj vidno prikazanje tega duha odpuščajoče bratske ljubezni, brez katerega bi bila vsa naša evharistična pobožnost votla in prazna.

Ta bratski obred podajanja "miru" od osebe do osebe pred sv. obhajilom spet marsikje uvajajo, da gre po vsej cerkvi. Marsikom se zdi ta opravke le samo še eno "raztresnje" več, kdor se pa v stvar globlje zamisli, najde v njem novo priložnost za večjo "zbranost."

POZOR: WOLLONGONG

Miklavž bo tudi letos prišel obdarovat vaše otroke. V nedeljo 10. dec. ob 5. pop. v cerkveni dvorani poleg katedrale (Harbour Rd. & Crown St.) Z drugo besedo: tam kot doslej vsako leto.

Zato bo pa tisto nedeljo slovenska služba božja v St. Francis Home izjemoma že ob 3.45.

Za Miklavža ste matere naprošene, da prinese-te s seboj pecivo za čajanko po programu.

Za kako pojasnilo je na ponudbo Pavle Arhar, 46 Greene St. Warrawong. — P. Valerijan.

NAZNANILO VNAPREJ

Za letošnji Božič bomo imeli polnočnico samo na enem kraju (ne več v dveh ali celo treh.)

Izbrali smo kraj, ki je resnično središčni. To je:

AUBURN TOWN HALL dvorana, ki je krasno prenovljena.

Je blizu postaje: Auburn Road, malo preko Queen St.

Zapomnite si in drugim povejte! Več v decembrski številki. — P. Valerijan.

DAROVI ZA SESTRSKO HIŠO V SYDNEYU

\$40.00 Genovefa Schiffler; po \$10.00 Martin Konda in Iva Vajon; \$4.00 Matija Okorn; po \$2.00 Marija Kogovšek, Norma Kogovšek, John Kopic, Marija Kos in dva neimenovana; \$1.00 Alfonz Znidaršič. — Bog plačaj vsem skupaj in vsakemu posebej! Zopet bo sv. maša za dobrotnike, sestre pa bodo opravile uro molitve pred Najsvetejšim.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

P o r o k e

Jože Divjak, Gradišče v Slovenskih Goricah, in Carolyn Ann Hickling, Raymond Terrace, NSW. Priči sta bila Drago Križnik in Vladimir Pleskovič — 14. oktobra 1967.

Bruno Bednar in Marija Marušič, oba iz Mirna pri Novi Gorici. Priči Adrijan Živic in Ivan Tomšič — 28. oktobra 1967.

K r s t i

Anthony Ludvik Cetin, Glebe. Oče Jože, mati Veronika r. Sekli. Botrovala sta Ludvik in Frančiška Sekli — 8. okt. 1967.

Mark John Crissani, Homebush. Oče Marcello, mati Ana r. Baša. Botra L. Crissani in F. Tomšič, zastopala pa sta ju Franc in Marija Počkaj — 8. oktobra 1967.

Margaret Betty Korotančnik, Hurlstone Park. Oče Franc, Mati Gertrud r. Šarkan. Botrovala Herman in Gizela Šarkan — 14. oktobra 1967.

Mira Narobe, Croydon Park. Oče Franc, mati Ana r. Čarman. Botrovala Janez in Albina Kern — 22. oktobra 1967.

Mihael Geršak, Ingleburn. Oče Mihael, mati Silva r. Štern. Botrovala Ivan in Marija Čulek — 22. okt. 1967.

Vinko Viktor Lovrek, Ingleburn. Oče Vinko, mati Hedaa r. Jeraj. Botrovala George in Kati Wirth — 22. okt. 1967.

Helen Frances Virag, Kingsford. Oče Julij, mati Elvira r. Tavčar. Botra Jože in Marica Tavčar — 29. oktobra 1967.

NEW SOUTH WALES

Glebe: — Pomenljivo je, da se je Mati božja prikazovala v Fatimi prav tisto leto, ko se je na drugem koncu Evrope vršila krvava boljševiška revolucija. Fatima je letos svoj 50letni jubilej že doslavila, takoj za njim proslavlja svojega boljševiški brezbožni komunizem. To sta dva tabora: na strani komunizma je krvavi tabor tega sveta, na strani Fatime tabor ljubezni in žrtev duhovnega sveta. Končna zmaga bo po Marijini napovedi na strani tabora Fatime, pa vendar je ta napoved pogojna: če si bomo vsaj verni ljudje jemali zares k srcu, kar je nebeška Gospa naročala. To je zlasti molitev rožnega venca z dostavkom ob koncu desetk: O Jezusu odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in privedi k sebi vse duše, posebno tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja. Obenem s to molitvijo se moramo spet in spet posvetiti Njenemu brezmadežnemu Srcu. Ko bomo slišali in brali te dni o proslavah 50letnice v Moskvi, mislimo na to in izpolnimo Marijino željo, da bo komunizem nehal prodirati v svet. **Peter Bizjan.**

Sydney. — Skoraj mimogrede me je oni dan zaneslo v Melbourne. Prav na tistem sem skočila v Kew pogledat, kako napreduje nova cerkev. Pa sem le naletela na p. Bazilija. Razkazal mi je, koliko je že in koliko še manjka. Strešna opeka je še čakala, pa bo gotovo že gori, ko boste to brali. Saj je le precej pridnih rok okoli cerkve. Potem sem stopila v Slomškov dom k sestram. Vse nasmejane so me sprejele in objele. Počutila sem se pri njih kakor doma. Pokazale so mi sobe, kjer imajo šolo, oziroma vrtec. Zraven v neki sobi sem videla 8 posteljic z otročiči od 5 mesecev navzgor. Tako ljubko so spali, da se mi je milo storilo in sem blagrovala matere, ki imajo za svoje male tako ljubko zavetišče. Dobre sestre so na nogah od 6 zjutraj do 10 zvečer, zmerom vsem na razpolago, če kaj želijo. Čez noč so me pridržale in smo se o marsičem pogovorile. Zmerom bolj sem si mislila: Kdaj bomo v Sydneyu tako srečni, da bodo tudi k nam prišle častite sestre? Zato, dragi Slovenci, vsi se združimo in žrtvujemo za ta lepi cilj. Saj ni tako strašno dati nekaj dolarjev na mesec. Spomnimo se, kako je bilo nekoč doma, ni bilo ne sladoleda ne

toliko igrač, Saj ne mislim reči, da moramo jesti kak star kruh, nekoliko si pa že lahko pritrhamo. Treba je na lastne oči videti, kako lepo je imeti sestre med seboj, potrudimo se, da jih bomo kmalu imeli. Zdaj sem se že vrnila v Sydney, pa pod ta dopis se ne podpišem s pravim imenom, ker se nisem doli od znancev in prijateljev nikomur javila, pa bi morda kdo zameril, čeprav nisem tega nalašč naredila. Torej lep pozdrav vsem, ki boste brali! — **Naročnica.**

VICTORIA

Geelong. — Spoštovano uredništvo. Oprostite mi, da sem tako nemaren in zanikern, da že tri leta dolgujem za list MISLI, ki mi je sicer tako pri srcu, da ga vsak mesec preberem do zadnje vrstice, pa ne samo jaz. Lagal bi, če bi rekel, da se ne najdeti tista dva dolarja pri hiši, le poslati jih, do tega ne pridem. Vi pa le zaupate in kar naprej pošiljate, potrpežljivo čakate. Ali se ne bojite, da bom rekel: list mi vseeno pride, če plačam ali ne? In če je takih dosti, pojde vaše podjetje kmalu rakom žvižgat. No, pa zares prosim, oprostite mi za mojo namarnost, vam pa danes pošiljam vse za nazaj in za SKLAD, da bo za obresti in malo pokore. Če boste pismo objavili, naredite tako, da bo viden greh, ne pa — **Grešnik.**

Fitzroy. — Nad vse vredno je, da kak dopis od nas iz Melbournu poroča o delu tukajšnjega Slovenskega društva. Zopet nas vabi na prireditev, ki bo vseskozi kulturnega značaja: pevski zbor, recitacije, igra. Na vem, katera točka najbolj zasluži ime kulturne zadeve, zdi se mi pa, da bo še najbolj vlekla igra: Trije tički. Prav tako ne vem, kdo ima največ zaslug, da nam društvo od časa do časa priredi kaj takega. Zdi se mi pa, da je največ ležeče na ramenih kulturnega referenta pri društvu, rojaka L. Pirnata iz Burwooda. Toliko vem, da on z velikim potrpljenjem sodeluje z igralci in ima tudi uspehe. Prireditev bo v soboto 18. novembra in če ne bo v MISLIH posebnega oglasa, naj moj dopis pripomre k temu, da bo udeležba dobra, kakor taka prireditev zasluži. Na svidenje v vsem znani dvorani St. Brigid's Hall! — **Ivan Predor.**

WESTERN AUSTRALIA

Fremantle, Achille Lauro. — Pišem 10. oktobra s potovanja v domovino, kamor se vračam za stalno. Smo še vedno v območju Avstralije, ko plovemo proti zapadu. Vreme ni baš idealno, vedno je oblačno in vetrovno in se precej ziblje. Mnogi so bolni, posebno otroci. Jaz se še kar krepko držim. Dolgo pot imamo pred seboj. Iz Fremantla jo bomo mahnili naravnost na špico Afrike, Cape Town. Tam bo najdaljši postanek na vsem potovanju. Drugače je na ladji dobro, hrana in postrežba dobra, pa tudi za duševno hrano je poskrbljeno, po 4 maše na dan. Lepe pozdrave MISLIM in vsem prijateljem ter znancem. Po vseh mi bo dolgčas. Priporočam se v molitev in svojo obetam vsem. Posebno naročnikom KAT. MISLJONOV, ki se bodo nadalje obraali na č. slovenske sestre v Melbournu. — **Franz Vrabec.**

TASMANIA

Claremont. — Ko poravnavam račun za morskoro knjige lanske pošiljke, naj še kaj drugega povem. Po večini je pri nas vse po navadi in se še kar imamo. Nedavno se nam je priključila še ena slovenska družina, ki je prišla iz Melbournu. Pravijo, da se jim tu jako dopade. Sprva se niso vedeli kam dejati. Nekdo jih je poslal k meni, če morem kaj storiti zanje. Je družina z enim otrokom drugega pa pričakujejo. Pomislil sem in stopil k slovenski družini, če bi lahko te naše nove vzeli pod streho. Zavedni Slovenci so, takoj so bili pripravljeni in so jih sprejeli na stanovanje. Tako so imeli kar srečo pri nas in so hvaležni. In sedaj nas je torej za eno družino več v Hobartu, eno pa pričakujemo, ko eden naših fantov dobi nevesto iz Jugoslavije. Kadar bo kaj novega, se bom spet oglasil. — **Pavel Vatovec.**

SKUPINSKI IZLET V SLOVENIJO

V načrtu ga ima "Slovensko društvo Sydney".

Odeteli bi konec maja 1968 za trimesečni obisk domovine. Popust 30% je odobren. Možno je dobiti še večji popust, če se nas zbere zadostno število. Pri popustu 30% bi bila cena do Ljubljane in nazaj \$ 794.80.

Obvezen je samo skupen odlet in povratek. Vse ostalo po željah poedincev.

Vendar je v programu skupen ogled Slovenije za tiste, ki bi si želeli razne kraje bolj spoznati.

Podrobne informacije:

SDS, 17 Louise St., Summer Hill 2130

Matija Okorn, 69 Hilltop Rd., Merrylands 2160. — Tel. 635-4724.

SLOVENSKO DRUŠTVO MELBOURNE

vljudno vabi na

KULTURNI VEČER

v. soboto 18. novembra ob 8. zvečer
Nastop pevskega zbora TRIGLAV —
Recitacije — igra: TRIJE TIČKI
St. Brigid's Hall, 378 Nicholson St.

Fitzroy North, VIC.

Lepa slika je najlepši

SPOMIN

ČE želite imeti dobre slike (v barvah, ali črno-bele), se zglasite osebno ali pa po telefonu in se dogovorite glede fotografiranja v študiju, ali doma o priliki krsta, poroke, obletnice, i.t.d.

STUDIO ZAGREB

560 Crown St., Surry Hills, Sydney (vogal Crown in Devonshire Sts.)

Tel. 69-7118 (studio), ali 211-1536 (stanovanje)

N.B.: V tem studiju nabavite lahko tudi barvne fotografije od nove maše v Paddingtonu.

Z Vseh Vetrov

POŠTNA ZNAMKA Z BAROGOVO SLIKO je v načrtu Amerike za prihodnje leto, ko se bo obhajala stoletnica Baragove smrti. Na to misel je prišla Baragova Zveza v Marquettu in jo skuša uresničiti. Pridobila je nekega kongresnika, da je v Washingtonu vložil predlog v parlamentu. Predsednik Baragove zveze, naš rojak Mons. Scheringer, je podprl kongresnikovo vlogo s svojo močno izjavo, v kateri našteva velik pomen Baragove stoletnice za Ameriko. Baragova zveza sedaj pozivlje Amerikance na splošno, naj pošljejo še poedine in skupinske pozive poštному ministrstvu, naj izda spominsko znamko za Baragovo stoletnico. Upajo, da bodo uspehi.

BOLJ USPEŠNO ČEBELARSTVO in kolikor mogoče znanstveno dognano skuša uvesti Avstralija po vseh svojih državah. Gre za pridelavanje večje množine medu, pa tudi za korist, ki jo imajo od čebel sadni nasadi po raznih krajih. V te namene so si podala roke privatna čebelarstva združenja in federalna vlada. Precej tisočakov so odločili za izpolnitev načrtov. Med drugim gre za to, da priznani avstralski čebelarji gredo na ogled v Evropo in Ameriko, kako tam čebelarijo, pa tudi odnotni čebelarski izvedenci bodo povabljeni v Avstralijo, da se s skupnimi posveti in dognanji razmahne avstralsko čebelarstvo. Uverjeni so, da bolj umna čebeloreja lahko veliko pripomore k napredku splošnega avstralskega gospodarstva.

ARNOLD TOYNBEE, eden največjih zgodovinarjev našega časa, je lansko leto prepotoval enajst latinsko-ameriških držav. V švicarskem tedniku Die Weltwoche je napisal članek o svojem potovanju in podal nekaj obračun svojih dognanj tam doli. Poleg drugega ugotavlja naslednje: V nekaterih latinsko-ameriških deželah častijo narodne osvoboditelje 19. stoletja ne le kot junake, ampak naravnost kot bogove. Nacionalizem je postal mogočnejša religija kot krščanstvo.

NADEBUDNA MLADINA. V Los Angelesu je policija zagledala na cesti avtomobil, ki je po vsem videzu brzel po cesti brez voznika. Začudeni so policaji udarili za njim in ugibali, kaj ga žene. Kmalu se je avtomobil zaletel v občestni drog, ki je nosil neko reklamo. Iz avta sta blede, pa nepoškodovana, izstopila brata s priimkom Wener. Eden je imel 9 let, drugi 8. Povedala sta, da doma ni več lepo, pa sta vzela očetov avto in se odpeljala v široki svet . . .

SLUČAJ, KI NI BIL. Nekoč je rajni papež Janez XXIII obiskal Firenze, svetovno znano mesto po umetnostnih zakladih. Med drugimi je hotel papeža videti tudi filmski direktor Paolo Pasolini, po mišljenju prepričan marksist. Toda množice so tako pritiskale na papeža, da mu Pasolini po mišljenju prepričan marksist. Toda množice so tako pritiskale na papeža, da mu Pasolini ni mogel blizu. Odšel je v hotel, da bi pozneje spet poskusil. Da bi čas čakanja laže prebil, je segel po knjigi — edini, ki jo je našel v sobi. Odprl je na srečo in bral. Bil je Matejev evangelij. Pasolini je bil iznenaden nad tako preprostim Matejevim pripovedovanjem. Bolj ko je bral, lepše se mu je zdelo. Kar kmalu je sklenil, da bo dal napraviti film. To je tudi res storil in svet je dobil verski film, ki o njem mnogi trdijo, da je najlepši in najboljši, kar jih je bilo kdaj narejenih po verskih motivih. Film ima naslov: **Evangelij po svetem Mateju.**

V MESTIH ŽIVI ČLOVEŠTVA od leta do leta več in več. Mesta rastejo, da je strah. Od nekako prve svetovne vojne do danes se je število ljudi na svetu podvojilo, pravijo, velikost mest se je pa popetorila. Ponekod pa še vse več. Mesto Sao Paulo v Braziliji je poseben primer. Leta 1920 je štelo pol milijona prebivalcev, danes pa nad 6 milijonov. Dva milijona je Italijanov, pol milijona Portugalcev, malo manj Špancev in spet malo manj Nemcev, pa tudi Japoncev je 200 tisoč. Vseh skupaj ima Sao Paulo 90 narodnosti, tudi Slovence ima, dasi v primeri z drugimi skoraj nič.

"THE NEW CATHOLIC ENCYCLOPEDIA" v 15 debelih knjigah je izšla v Washingtonu v založbi ondotne Katoliške univerze. Je povsem novo delo, na stotine in stotine strokovnjakov je pri njej sodelovalo. Uredniki so dolgo iskali človeka, ki bi v Enciklopediji opisal umetnost južnih Slovanov, pa če mogoče tudi rusko. Dr. Alfonz Čuk, profesor v Ameriki, jih je končno opozoril na umetnostnega zgodovinarja dr. Rajka Ložarja, ki tudi živi v Ameriki. Odzval se je in napolnil o umetnosti narodov iz Jugoslavije 11 strani, o bolgarski umetnosti pa posebej 7. Slovenijo je obdelal pod skupnim poglavjem z Istro. V pripravi je imel tudi opis ruske umetnosti, pa založnica ni čakala nanj, mudilo se ji je celotno delo čimprej izdati. Verjetno bo pa o ruski umetnosti izšel Ložarjev opis v Supplementu ali dodatku, ki bo gotovo v doglednem času na trgu.

FEDERACIJA SLOVENSКИH NARODNIH DOMOV v Clevelandu in okolici je zamislila tiskano brošuro, ki naj vsebuje podatke o vseh slovenskih narodnih domovih širom po Ameriki in Kanadi. Brošura naj bi služila slovenskim turistom iz domovine in tujine, ki pridejo na obisk v Ameriko ali Kanado. Pomagala naj bi jim, da bi našli "dom daleč od doma." Federacija je tudi izdala naprsne znake z napisom: I Am Proud To Be A Slovenian — S Ponosom Reči Smem: Slovenec Sem! Znaki se prodajajo po 25 centov. — Glede izraza "A Slovenian" bi se dalo marsikaj reči. Tudi v Avstraliji se uporablja napačno, vsaj po dognanjih resnih poznavalcev jezika bi se moralo glasiti: A Slovene. Na drugem mestu v pričujoči številki lahko najdete razpravo o tem vprašanju.

NA VISOKO MESTO je prišel spet en Slovenec. Jezuitski pater Ivan Žužek je izšel iz znane Žužkove družine, ki je dala Cerkvi do mala vse svoje številne otroke. Oče je umrl pred nekaj leti v Argentini, mati z vsemi živečimi otroki je bila lani sprejeta v posebni avdienci pri papežu. Pater Ivan Žužek je več let učil cerkveno pravo na rimskem Vzhodnem zavodu, ki ga je ustanovil papež Pij XI za bogoslovce vzhodnega obreda. Nedavno je papež Pavel VI imenoval p. Žužka za rektorja tega zelo pomembnega zavoda.

DUNAJSKI KARDINAL KÖNIG je na obisku v New Yorku rekel Amerikancem: Mi vsi po širnem svetu imamo oči na vas in bistro opazujemo, kako poravnate svoje rasne izgrede. Rešitev tega problema v vaši deželi je nad vse važna za ves svet. Zaenkrat so ti črnski izgredi še vaša domača zadeva, toda velika nevarnost je, da se rategnejo tudi na ostali svet. — Revija AMERICA ugiba, kaj je kardinal pri tem mislil. Zaključuje, da v omenjenih izgredih ne gre le za barvo kože in las, gre še mnogo bolj za nasprotje med privilegiranimi in zapostavljenimi, med bogatimi in revnimi. Nasprotje med rasami je samo nekaj začetek. Amerika naj ne išče zadoščenja v tem, da so se rasna nasprotja pojavila že tudi drugod, na primer v Angliji. Iskre, ki netijo rasne izgrede, kaj lahko v kratkem povzročijo požare na drugih poljih družbenih neenakosti.

DR. ALOJZIJ FOGAR, nekdanji tržaški škof, ki ga je pred 30 leti na Mussolinijevo zahtevo papež odpoklical v Rim, je letos slavil svojo biserno mašo — 60letnico mašništva. Pri svojih 85 letih je še vedno čil in delaven, čeprav nima lastne škofije. Starejši Tržačani se ga še vedno hvaležno spominjajo, ker je bil kot njihov škof pravičen vsem in se je odločno potegoval za Slovence in Hrvatvate v škofiji. Škof Fogar je goriški rojak, sin slovenske matere, pa je bila vsa družina zelo liberalna. Novo mašo je moral imeti na Tirolskem, ker se je oče in brat nista hotela udeležiti . . .

SLOV. DRUŠTVO SYDNEY — AKCIJA ZA DOM

sporoča v prednaznanilu:

"NOVOLETNI BAL"

na Silvestrov večer

St. Francis Hall, Paddington

ob 8:30 zvečer

Vstopnina \$4 z večerjo

Vstopnice samo v predprodaji

ORKESTER: Ženski plesni iz Romunije

SILVESTROVANJE

v nedeljo 31. dec. ob 8:30 zv.

MASONIC HALL, Guildford

Vstopnina \$2.50

Žrebanje srečolova AKCIJE

Za podrobnosti TEL. 39-6378

Pisma na: AKCIJA ZA DOM

P.O. Box 122, Paddington, NSW. 2021

"VTISI OB OBISKU SLOVENIJE", članek v naši oktobrski številki, je doslej izzval samo eno mnenje, ki je prišlo uredništvu na ušesa. Eden naročnikov, ki je bil v Sloveniji nekako istočasno kot pisec našega članka, se je izrazil: Strinjam se s člankom 80 procentno, v celoti pa ne. Članek kljub vsemu le malo preveč maha po tistih, ki so odgovorni za položaj, kakoršen je. Kdorkoli je tisto pisal, čisto objektivne slike nam ni dal. — V pismu "iz Evrope", ki ga objavlja "Glas SKA" v Argentini dne 10. okt. 1967, pa beremo med drugim: Na papirju je doma silno veliko lepih zamisli in načel, v praksi pa ne velja nobeno. Še nikdar ni bil slovenski narod tako brezpraven, kot je danes. Vse, kar je napisano v ustavi, je le strategija in taktika, da državljan pride z barvo na dan in ga potem dobi tajna policija v svoje roke.

LIST AMERIŠKA DOMOVINA v Clevelandu je objavila poziv na svoje naročnike: **LEPO PROSIMO!** Poravnajte zapadlo naročnino že po prvem obvestilu. Prihranite nam delo in nepotrebne stroške! Omogočite našemu listu dober nadaljnji razvoj. Hvala! — Le zakaj **MISLI** to ponatiskujejo? Morda pe le ne kar brez vsakega pomena . . .

HAIRDRESSING SALON

"MIRA"

25 Dale Street, Fairfield, N.S.W.

se priporoča rojakinjam v Fairfieldu in okolici za pričeske, ondulacije, kodranje, barvanje in nego las.

Poleg rednih delovnih ur, je salon odprt tudi v četrtek zvečer in soboto ves dan.

Cene zmerne: "Special permanent" samo \$ 3.50

Telefon 72-6392. Mira Radič.

O NAVALU V WASHINGTON, ko je do 100,000 nasprotnikov vojne v Vietnamu demonstriralo okoli Pentagona, poročajo trezni opazovalci: Tisoči in desetisoči med demonstranti, ki jim je šlo za resno in smiselno demonstracijo, se v Washingtonu niso dobro počutili. Prehitro se je izkazalo, da so prevzeli vodstvo demonstracij neresni in razdiralni elementi. Vtis je bil, da so se vrinili v vodstvo taki, ki jim je šlo vse bolj za revolucijo v Ameriki kot za mir v Vietnamu. Ti elementi bi se vojni ne upirali, če bi mogli verjeti, da bo Amerika v Vietnamu zares premagana. Revolucionarjem ne gre za to, da bi bilo v Ameriki več demokracije, iščejo le priložnosti, da agitirajo in vznemirjajo javnost. Žal, da resni misleci v zadevi vojne v Vietnamu hočeš nočeš gredo za temi kričečimi voditelji, čeprav na tihem uvidevajo, da vse skupaj nikamor ne vodi.

ZA VSA VAŠA POTOVANJA, VIZE IN POTNE LISTE, ZA POTREBNE GARANCIJE IN POLNOMOČJA, AKO ŽELITE DOBITI IZ DOMOVINE SVOJE DOMAČE . . .

obrnite se na Pavla Nikoliča pri

TURISTIČNI AGENCIJI "PUTNIK" TRAVEL AGENCY

245 Gertrude Street (vagal Smith St.)

FITZROY, (Melbourne) Victoria

Telefoni:

419-1584 in 41-5978, po urah 44-6733

POD VODSTVO ROJAKOV JE PREŠLA

B. P. G A R A Ž A

190 Canley Vale Rd., Canley Hts., NSW.
Prevzela sta jo slovenska rojaka

FRANC BERKE & TOMAŽ KLINAR

Priporočata se vsem v kraju Canley Vale in okolici za vsa avtomobilska popravila.

Strokovno delo, zmerne cene, prijazna
postrežba.

Imamo tudi inštrument za elektronski
"tune-up" vašega motorja.

Tel. v garaži: 72-5853 — na domu: 72-1049

AVTOKLEPARSKO PODJETJE

IVAN ŽIZEK

"GRANVILLE

SMASH REPAIR"

10 Rawson Rd.
Guildford, N.S.W.
Tel. 632-4433

10 Larra St.
Yennora, N.S.W.
Tel. 632-8543

Delo opravi v sporazumu z zavarovalnico
ali po osebem dogovoru s stranko.

Ponoči in podnevi "Towing Service"
Izučeni avtokleparji lahko dobijo delo

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje!

ROJAK SE PRIPOROČA ROJAKOM

RIVER CONCRETE

"Builders & Contractors"

Špecialist za vsa cementna in zidarska
dela v hiši in okoli nje

MARIO JURČIČ 37 Pamberton St.,
Homebush West, NSW.

Telefon (po 6. zvečer): 76-8628
Delo garantirano, rojakom popust.

BOŽIČNI PAKETI

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A. 6001.

1. BOŽIČ JE PRED VRATI! ZA NAROČILA BOŽIČNIH PAKETOV PORABITE NAŠ CENIK, KI JE BIL OBJAVLJEN v "MISLIH" OKTOBRA MESCA. ČE ŽELITE, VAM POŠLJEMO CENIK. POHITITE Z NAROČILI!

2. PRISTNO ŠTAJERSKO BUČNO OLJE (PUMPKIN SEED OIL) DOBITE:

a) v Sydneyu: Mr. Olip, 65 Moncur St., Woollahra; Tel. 32-4806

b) v Melbournu: J. Hojnik, 213 St. George's Rd., Nth. Fitzroy; Tel. 48-6656

c) v Adelaidi: John Martin, 100 Rundle St.; Tel. 23-0200

3. Vozne karte za ladje in letala lahko naročite pri meni.

ZASTOPNIK za N.S.W.: Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W. Tel. 32-4806

ZASTOPNIK za VIC.: Mrs. M. PERSIČ, 704 Inkerman Rd., Caulfield, VIC. Tel. 50-5391

PHOTO STUDIO

NIKOLICH

108 Gertrude Street

Fitzroy, Melbourne, Vic.
(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst.

Nevestam posojamo brezplačno
nove poročne obleke.

Odprto vsak dan od 9. do 1.
in od 3. do 6. ure pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9.-7.

Dogovorite se za čas preko telefona:
41-5978. Izven ur: 44-6733

